

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2007. gada 6. februārī *

Lieta T-23/03

CAS SpA, Verona (Itālija), ko pārstāv D. Ēle [*D. Ehle*], advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv K. Lūiss [*X. Lewis*], pārstāvis, kam palīdz
M. Nunjess Millers [*M. Nuñez Müller*], advokāts,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2002. gada 18. oktobra Lēmumu REC 10/01 par
lūgumu atbrīvot no ievadmuitas nodokļa.

* Tiesvedības valoda — vācu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneses E. Martinša Ribeiru [*E. Martins Ribeiro*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 15. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

A — *Atvieglājumu sistēmas noteikumi*

- ¹ Šī lieta noris saistībā ar Eiropas Ekonomikas kopienas (EEK) un Turcijas Asociācijas līgumu (turpmāk tekstā — “Asociācijas līgums”), ko Ankarā parakstīja Turcijas Republika, no vienas puses, un EEK dalībvalstis un Kopiena, no otras puses

(turpmāk tekstā — “Līgumslēdzējas puses”). Asociācijas līgums tika apstiprināts ar Padomes 1963. gada 23. decembra Lēmumu Nr. 64/732/EEK (OV 1964, 217, 3685. lpp.). Tas stājās spēkā 1964. gada 1. decembrī.

- 2 Asociācijas līguma mērķis saskaņā ar 2. pantu I sadaļā par principiem, ir pastāvīgi uzlabot un līdzsvarot tirdzniecību un ekonomiskās attiecības Līgumslēdzēju pušu starpā.
- 3 Asociācijas līgums paredz sagatavošanās posmu, lai Turcijas Republika ar Kopienas palīdzību varētu nostiprināt ekonomiku (3. pants), pārejas posmu, kura laikā ir paredzēts pakāpeniski panākt Muitas savienības izveidošanu un ekonomikas politiku tuvināšanu (4. pants), un noslēguma posmu, kas balstīts uz Muitas savienību un ietver Līgumslēdzēju pušu ekonomikas politiku pastiprinātu koordinēšanu (5. pants).
- 4 Līgumslēdzējas puses saskaņā ar 7. pantu veic visus vispārīgos vai konkrētos pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu to saistību izpildi, ko rada Asociācijas līgums, kā arī atturas no darbībām, kas varētu apdraudēt tā mērķus.
- 5 22. un 23. pantā, kas atrodami III sadaļā par vispārīgiem un nobeiguma noteikumiem, paredzēta Asociācijas padomes izveide, kurā, no vienas puses, būtu dalībvalstu valdību locekļi, Padomes un Komisijas pārstāvji, un, no otras puses, Turcijas valdības pārstāvji (turpmāk tekstā — “Asociācijas padome”), kura ar vienprātīgu balsojumu var pieņemt lēmumus, lai tiktu sasniegti Asociācijas līgumā noteiktie mērķi. 25. pantā šai padomei ir piešķirta kompetence pēc vienas vai otras

Līgumslēdzējas puses pieprasījuma izšķirt domstarpības, kas saistītas ar Asociācijas līguma piemērošanu vai interpretāciju, vai arī lūgt tās izšķirt Tiesai.

- 6 Muitas savienības galīgais posms stājās spēkā 1995. gada 31. decembrī (1. pants un 65. panta 1. punkts Asociācijas padomes 1995. gada 22. decembra Lēmumā Nr. 1/95 par Muitas savienības galīgā posma uzsākšanu (OV 1996, L 35, 1. lpp.), turpmāk tekstā — “Lēmums Nr. 1/95” jeb “pamatlēmums”).
- 7 Saskaņā ar Asociācijas līguma 11. pantu asociācijas režīms attiecas uz lauksaimniecību un tirdzniecību ar lauksaimniecības produktiem, ievērojot Kopienas Kopējās lauksaimniecības politikas īpašos noteikumus.

1. Pārejas posma laika noteikumi

- 8 Asociācijas Padome ar 1980. gada 19. septembra Lēmumu Nr. 1/80 par Asociācijas pilnveidi nolēma atcelt muitas nodokļus, kas Kopienā bija jāpiemēro Turcijas izcelsmes lauksaimniecības to produktu importam, kuri vēl nebija atbrīvoti no Kopienas nodokļiem.
- 9 Saskaņā ar 1. panta 1. punktu Padomes 1986. gada 22. decembra Regulā (EEK) Nr. 4115/86 par Turcijas izcelsmes lauksaimniecības produktu importu Kopienā (OV L 380, 16. lpp.) EEK līguma II pielikumā uzskaitītos Turcijas izcelsmes produktus, izņemot minētās regulas pielikumā sniegtos, Kopienas tirgū laiž bez muitas nodokļiem. Atbilstoši Regulas Nr. 4115/86 2. panta 2. punktam par Turcijas izcelsmes produktiem uzskata tādus produktus, kas atbilst nosacījumiem, kuri

uzskaitīti Asociācijas padomes 1972. gada 29. decembra Lēmumā Nr. 4/72 par Turcijas “izcelsmes produktu” definīciju, lai varētu piemērot 6. pielikuma I sadaļas noteikumus, ko paredz Asociācijas līguma papildu protokols, kurš pievienots Padomes 1973. gada 5. februāra Regulai (EEK) Nr. 428/73 par Asociācijas padomes Lēmumu Nr. 5/72 un 4/72 piemērošanu (OV L 59, 73. lpp.), kas grozīts ar Asociācijas padomes 1975. gada 26. maija Lēmumu Nr. 1/75, kas pievienots Padomes Regulai (EEK) Nr. 1431/75, kas groza Regulu Nr. 428/73 (OV L 142, 1. lpp.).

¹⁰ Saskaņā ar Lēmuma Nr. 4/72 1. pantu par Turcijas izcelsmes produktiem uzskata:

“a) Turcijā novāktos augu valsts produktus,

[..]

f) no a) līdz e) apakšpunktā minēto produktu pārstrādes rezultātā Turcijā iegūtos produktus, pat ja to izgatavošanas laikā tiem pievienoti citi produkti, ja vien tie nav produkti, kas nav iegūti Turcijā vai Kopienā.”

¹¹ Komisijas 1988. gada 16. novembra Regula (EEK) Nr. 3719/88, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus lauksaimniecības produktu eksporta un importa licencēm

un nodevu noteikšanai (OV L 331, 1. lpp.), attiecas uz licencēm, ko paredz 1. pantā noteiktās regulas. Tās 28. panta 4. punktā ir noteikts:

“4. Dalībvalstis nosūta Komisijai arī savu oficiālo zīmogu nospiedumus un, vajadzības gadījumā, arī attiecīgo iestāžu spiedogus. Komisija par to nekavējoties informē pārējās dalībvalstis.”

- ¹² Ar 1972. gada 29. decembra Lēmumu Nr. 5/72 par administratīvās sadarbības metodēm saistībā ar Asociācijas līguma papildu protokola 2. un 3. panta piemērošanu (OV 1973, L 59, 74. lpp.) Asociācijas padome izstrādāja noteikumus, kas paredz, ka atvieglojumu režīmu var piemērot tikai tad, ja tiek uzrādīts apliecinošs dokuments, kuru pēc eksportētāja pieprasījuma izsniegušas vai nu Turcijas Republikas, vai kādas dalībvalsts muitas iestādes. Precēm, ko no Turcijas tieši ievieš dalībvalstī, tas ir preču pārvadājumu apliecība A.TR.1 (turpmāk tekstā — “A.TR.1 apliecība”), kuras paraugs sniegts lēmuma pielikumā (2. pants). Šo paraugu aizstāja ar veidlapu, kas pievienota Asociācijas padomes 1978. gada 18. jūlija Lēmumam Nr. 1/78, ar ko groza Lēmumu Nr. 5/72 (OV L 253, 2. lpp.). Šis paraugs savukārt tika nedaudz grozīts ar Asociācijas padomes 1995. gada 22. decembra Lēmumu Nr. 4/95, ar ko groza Lēmumu Nr. 5/72 (OV 1996, L 35, 48. lpp.).

- ¹³ Lēmuma Nr. 5/72 11. pantā noteikts, ka dalībvalstis un Turcijas Republika ar savu muitas iestāžu starpniecību palīdz viena otrai kontrolēt šo apliecību autentiskumu un likumību, lai “nodrošinātu šī lēmuma noteikumu pareizu ievērošanu”.

14 Lēmuma Nr. 5/72 12. pantā ir noteikts:

“Turcijas Republika, dalībvalstis un Kopiena veic attiecīgus pasākumus šī lēmuma noteikumu izpildei, ciktāl sniedzas to kompetence.”

15 Saskaņā ar Regulas Nr. 4115/86 2. panta 3. punktu administratīvās sadarbības metodes, ar kurām nodrošina muitas nodokļu samazinājumu 1. pantā minētajiem produktiem, ir metodes, kas noteiktas Lēmumā Nr. 5/72, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Lēmumu Nr. 1/78.

2. *Noslēguma posmā spēkā esošie noteikumi*

16 Lēmumā Nr. 1/95 sīki reglamentēta Muitas savienības noslēguma posma ieviešana. Tā 29. pantā ir noteikts:

“Līgumslēdzēju pušu administratīvo iestāžu sadarbību muitas jautājumos reglamentē 7. pielikuma noteikumi, kuros saistībā ar Kopienu ir aplūkoti jautājumi, kas attiecas tieši uz Kopienu.”

- 17 Lēmuma Nr. 1/95 7. pielikuma 2. panta 1. punkts saistībā ar savstarpēju atbalstu muitas jautājumos paredz:

“Līgumslēdzējas puses sniedz viena otrai atbalstu jomās, kas ir to kompetencē [...], lai garantētu pareizu muitas tiesību aktu piemērošanu, proti, novēršot un atklājot darbības, kas ir prettiesiskas, kā arī veicot to izmeklēšanu.”

- 18 Lēmuma Nr. 1/95 3. panta 6. punkts paredz, ka administratīvās sadarbības metodes nosaka Muitas sadarbības komiteja.

- 19 5. panta 2. punkts Muitas sadarbības komitejas 1996. gada 20. maija Lēmumā Nr. 1/96 par Lēmuma Nr. 1/95 piemērošanas kārtību (OV L 200, 14. lpp.) paredz, ka, apstiprinot dokumentu, kas vajadzīgs, lai attiecīgās preces varētu laist brīvā apritē, rodas importa nodokļa parāds. Saskaņā ar šī lēmuma 6. pantu no Turcijas ievestajiem lauksaimniecības produktiem atvieglojumus var piemērot tikai tad, ja tiek iesniegts apliecinošs dokuments, proti, A.TR.1. apliecība. Šīs apliecības paraugs sniegts I pielikumā, bet minētā lēmuma 7. panta 1. punktā ir noteikts, ka Lēmumā Nr. 5/72 paredzētās veidlapas var turpināt izmantot līdz 1997. gada 30. jūnijam.

- 20 Lēmuma Nr. 1/96 15. pantā ir noteikts:

“Lai nodrošinātu šī lēmuma pareizu piemērošanu, dalībvalstis un Turcijas Republika ar savu muitas iestāžu starpniecību un, ievērojot 29. pantā un pamatlēmuma 7. pielikumā noteikto savstarpējo palīdzību, palīdz viena otrai kontrolēt šo apliecību autentiskumu un pareizību.”

21 Lēmuma Nr. 1/96 13. panta 2. punktā ir noteikts:

“[...] Izraksta 12. ailē jānorāda sākotnējās apliecības reģistrācijas numurs, datums, birojs un izsniegšanas valsts [...]”

22 Lēmuma Nr. 1/96 II pielikuma II punkta 12. apakšpunkts paredz, ka 12. ailes norādes saistībā ar A.TR.1 apliecību aizpilda kompetentā iestāde.

23 Visbeidzot, Lēmuma Nr. 1/96 4. pantā ir noteikts:

“Neskarot noteikumus par brīvu apriti, kas izklāstīti pamatlēmumā, Kopienas Muitas kodeksu un tā piemērošanas noteikumus, kuri ir spēkā Kopienas muitas teritorijā, kā arī Turcijas Muitas kodeksu un tā piemērošanas noteikumus, kuri ir spēkā Turcijas Republikas muitas teritorijā, piemēro tirdzniecībai starp abām Muitas savienības pusēm, ievērojot šai lēmumā paredzēto kārtību.”

B — Muitas tiesību akti

1. Noteikumi par atbrīvojumu no muitas nodokļiem

24 Attiecībā uz atbrīvojumu no muitas nodokļiem 239. pants Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp., turpmāk tekstā — “KMK”) paredz:

“Ievedmuitas nodokļus [...] var atlaist [...] gadījumos, kurus radījuši apstākļi, kādos attiecīgo personu nevar saistīt ar krāpšanu vai acīmredzamu nolaidību. Gadījumus, kādos šo noteikumu piemēro, un tā piemērošanas kārtību nosaka saskaņā ar Komitejas procedūru.”

- 25 905. panta 1. punktā Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 2454/93, kas nosaka Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 piemērošanas kārtību (OV L 253, 1. lpp., turpmāk tekstā — “KMK piemērošanas regula”), ir noteikts:

“1. Ja lēmuma pieņēmēja muitas iestāde, kurai iesniegts atmaksas vai atlaišanas pieteikums saskaņā ar KMK 239. panta 2. punktu, nevar pieņemt lēmumu uz 899. panta pamata, bet pieteikumam ir pievienoti pierādījumi, ko varētu uzskatīt par īpašu situāciju, kurā attiecīgo personu nevar apsūdzēt maldināšanā vai acīm redzamā nolaidībā, tad šās iestādes piederības dalībvalsts šo lietu nosūta Komisijai izskatīšanai saskaņā ar 906.–909. pantā izklāstīto procedūru. [...]”

- 26 KMK piemērošanas regulas 904. panta c) punkts paredz:

“Ievedmuitu neatmaksā vai no tās neatbrīvo, ja vienīgais atmaksas vai atbrīvošanas pieteikuma pamatojums ir kāds no šādiem apstākļiem:

[..]

- c) lai brīvai apgrozībai deklarētām precēm lūgtu tarifa atvieglojumus, ir uzrādīti dokumenti, kurus vēlāk atklāj par viltotiem, nepatiesiem vai konkrētam mērķim nederīgiem, pat tad, ja šādi dokumenti uzrādīti labticīgi.”

27 KMK 236. pantā ir noteikts:

“1. Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļi ir jāatmaksā, ja tiek konstatēts, ka to maksāšanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama vai ka tā iegrāmatota pretēji 220. panta 2. punktam.

Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus atlaiž, ja tiek konstatēts, ka iegrāmatošanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama vai kā tā iegrāmatota pretēji 220. panta 2. punktam.

Atmaksu vai atlaišanu neizdara, ja par pamatu tādas summas samaksai vai iegrāmatošanai, kura likumīgi nav bijusi maksājama, bijusi attiecīgās personas apzināta rīcība.

[..]”

- 28 KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts paredz, ka vēlāku iegrāmatošanu nedrīkst izdarīt, ja saskaņā ar likumu apliekamais muitas nodoklis nav iegrāmatots pašu muitas dienestu kļūdas dēļ, kuru attaisnojošu iemeslu dēļ nav varējusi atklāt persona, kas atbild par samaksu, ja pēdējā rīkojusies labticīgi un ievērojusi visus spēkā esošos noteikumus par muitas deklarāciju.

2. Tiesību akti par izcelsmes noteikumiem

- 29 KMK 20. pantā ir noteikts:

“1. Muitas parāda rašanās gadījumā likumā noteikto muitas nodokļu pamats ir Eiropas Kopienų muitas tarifs.

2. Citi Kopienų noteikumos paredzētie pasākumi, kas regulē preču tirdzniecību īpašās jomās, attiecīgos gadījumos jāpiemēro saskaņā ar šo preču tarifa klasifikāciju.

3. Eiropas Kopienų muitas tarifā ietverti:

[..]

- d) preferenciāli tarifa pasākumi, ko atsevišķām valstīm vai valstu grupām paredz līgumi ar Kopienu, kuros paredzēta tarifa preferenču režīma piešķiršana.”

30 KMK piemērošanas regulas 27. panta a) punkts paredz:

“Noteikumi par preferenciālu preču izcelsmi nosaka, kā atvieglojumu saņemšanai uz precēm attiecināma 20. panta 3. punkta d) vai e) apakšpunktā minētā izcelsme. Šos noteikumus piemēro:

- a) precēm, uz kurām attiecas nolīgumi, kas minēti 20. panta 3. punkta d) apakšpunktā un kuras noteiktas šais nolīgumos.”

31 KMK piemērošanas regula redakcijā, kas piemērojama attiecībā uz izskatāmo lietu (93. pants, kas ar Komisijas 1994. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 3254/94 (OV L 346, 1. lpp.) ir grozīts un numurēts kā 92. pants, turpmāk tekstā — “KMK piemērošanas regulas 93. pants”), paredz:

“1. Saņēmējvalstis paziņo Komisijai to teritorijā esošo valdības iestāžu nosaukumus un adreses, kas ir pilnvarotas izdot A formas izcelsmes apliecības, pievienojot arī šo iestāžu izmantoto zīmogu paraugus. Komisija šo informāciju paziņo dalībvalstu muitas dienestiem.

2. Saņēmējvalstis paziņo Komisijai arī to valdības iestāžu nosaukumus un adreses, kas ir pilnvarotas izdot 86. pantā minētās autentiskuma apliecības, pievienojot to izmantoto zīmogu paraugus. Komisija šo informāciju paziņo dalībvalstu muitas dienestiem.

3. Komisija publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (C sērijā) dienu, kad 97. pantā minētās jaunās saņēmējvalstis ir izpildījušas 1. un 2. punktā noteiktos pienākumus.”

C — Noteikumi par dažu dokumentu konfidencialitāti

- ³² 8. panta 1. punkts Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regulā (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) (OV L 136, 1. lpp.), paredz:

“Konfidencialitāte un datu aizsardzība

1. Neatkarīgi no tā, kādā formā veikta ārējā izmeklēšana, tajā iegūto informāciju aizsargā attiecīgi noteikumi.”

- ³³ Savukārt šīs regulas 9. panta 2. punkts paredz:

“Ziņojums par izmeklēšanu un turpmāka rīcība

[..]

2. Sagatavojot šādus ziņojumus, ņem vērā attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos noteiktās procedūras prasības. Tā sagatavoti ziņojumi kļūst par pierādījumiem administratīvās lietās vai tiesvedībā tajā dalībvalstī, kurā šo ziņojumu izmantošana izrādās vajadzīga, tieši tāpat un ar tādiem pašiem nosacījumiem, kā attiecīgās valsts administratīvo inspektoru sagatavotie administratīvie ziņojumi. Uz tiem attiecas tādi paši vērtēšanas noteikumi kā tie, ko piemēro valsts administratīvo inspektoru sagatavotiem administratīviem ziņojumiem, un tiem ir tāda pati vērtība kā šādiem ziņojumiem.”

- ³⁴ 8. panta 1. punkts Padomes 1996. gada 11. novembra Regulā (*Euratom*, EK) Nr. 2185/96 par pārbaudēm un apskatēm uz vietas, ko Komisija veic, lai aizsargātu Eiropas Kopienu finanšu intereses pret krāpšanu un citām nelikumībām (OV L 292, 2. lpp.), paredz:

“1. Uz informāciju, ko paziņo vai kā citādi iegūst saskaņā ar šo regulu, attiecas dienesta slepenība, un to aizsargā tāpat kā līdzīgu informāciju aizsargā valsts likumi saņēmējā dalībvalstī un pēc attiecīgajiem noteikumiem, ko piemēro Kopienas iestādēm.”

- ³⁵ 4. pants Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) paredz:

“Izņēmumi

1. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

a) sabiedrības interesēm saistībā ar:

— valsts drošību,

— aizsardzību un militāro jomu,

— starptautiskajām attiecībām,

— Kopienas vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku;

b) personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,

- tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,

- pārbaūžu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.”

Prāvas rašanās fakti

A — Apstrīdētais imports

³⁶ Prasītāja, sabiedrība *CAS SpA*, kas ir dibināta atbilstoši Itālijas tiesībām un ir meitas sabiedrība 95,1 % apmērā sabiedrībai *Steinhauser GmbH* [(turpmāk tekstā — “*Steinhauser*”)], kura reģistrēta Rāvensburgā (Vācija). Prasītājas pamatdarbība ir importētu augļu sulu koncentrātu pārstrāde, ko tā veic, vienlaikus importējot šos produktus Itālijā. Darījuma attiecības ar ārvalstu piegādātājiem būtībā uztur sabiedrība *Steinhauser*.

³⁷ No 1995. gada 5. aprīļa līdz 1997. gada 20. novembrim prasītāja Kopienā importēja un laida aprītē koncentrētu ābolu un bumbieru sulu, kas bija deklarēta kā ievesta no Turcijas un ražota tur. Šī veida produkts Kopienā tika ievests, izmantojot A.TR.1. apliecību, tādējādi produktiem tika piemērots muitas nodokļu atbrīvojums, ko paredz Asociācijas līgums un tā papildu protokols.

- 38 Saskaņā ar Lēmuma Nr. 1/95 29. pantu Ravennas (Itālija) Muitas dienests veica vēlāku dokumentu kontroli saistībā ar A.TR.1. apliecības D 141591 autentiskumu, kuru prasītāja iesniedza, vienā importēšanas reizē, kas norisa laikposmā no 1995. gada 5. aprīļa līdz 1997. gada 20. novembrim. Saskaņā ar spēkā esošajiem noteikumiem Turcijas iestādēm tika nosūtīts apliecības autentiskuma pārbaudes lūgums.
- 39 Ar 1998. gada 15. maija vēstuli Turcijas iestādes informēja Ravennas Muitas dienestu, ka, veicot kontroli, ir atklājies, ka minētā apliecība nav autentiska, proti, ka to nav izsniegušas Turcijas muitas iestādes. Tās norādīja, ka tiks veikta papildu kontrole.
- 40 Līdz ar to Itālijas iestādes pēc tam pārbaudīja 103 A.TR.1 apliecības, ko prasītāja iesniedza, importējot dažādas preces.
- 41 Ar 1998. gada 10. jūlija vēstuli Turcijas Republikas Pastāvīgā pārstāvniecība Eiropas Savienībā (turpmāk tekstā — “Turcijas Pastāvīgā pārstāvniecība”) informēja Komisiju, ka 22 no prasītājas iesniegtajām A.TR.1 apliecībām, kuras uzskaitītas vēstules pielikumā un attiecas uz Turcijas sabiedrības *Akman* eksportu uz Itāliju, ir viltotas (*false*). Komisija ar 1998. gada 20. jūlija vēstuli nosūtīja šo vēstuli Itālijas muitas iestādēm.
- 42 No 1998. gada 12. līdz 15. oktobrim, kā arī 1998. gada 30. novembrī un 2. decembrī Komisijas Krāpšanas novēršanas koordinācijas daļa ((*UCLAF*), kas ir *OLAF* priekštece,) veica pārbaudes Turcijā.

- 43 Ar 1999. gada 8. marta vēstuli Turcijas Pastāvīgā pārstāvniecība informēja Ravennas Muitas dienestu, ka 32 prasītājas iesniegtās A.TR.1 apliecības (turpmāk tekstā — “Apstrīdētās apliecības”), tostarp 18 apliecības, kas uzskaitītas 1998. gada 10. jūlija vēstules pielikumā, Turcijas iestādes nav nedz rakstījušas, nedz apstiprinājušas. Minētās apliecības norādītas šīs vēstules pielikumā.
- 44 Itālijas muitas iestādes uzskatīja, ka no to sarakstes ar Komisiju, *UCLAF* un Turcijas iestādēm izriet, ka Turcijas iestādes uzskata 48 A.TR.1 apliecības, tostarp Apstrīdētās apliecības, kas attiecas uz prasītājas veikto produktu importu uz Itāliju ar Turcijas sabiedrības *Akman* starpniecību, par vai nu viltotām, vai nu nederīgām.
- 45 Šai gadījumā 32 Apstrīdētās apliecības (par muitas nodokļiem ITL 3 296 190 371 (Itālijas liru) jeb EUR 1 702 340,25 apmērā) tika uzskatītas par viltotām, jo Turcijas iestādes nebija tās ne izsniegušas, ne apstiprinājušas. Turpretim 16 pārējās apliecības (par muitas nodokļiem ITL 1 904 763 758 jeb EUR 983 728,38 apmērā) tika uzskatītas par nederīgām, jo, lai gan Turcijas iestādes tās bija izsniegušas, attiecīgās preces tomēr nebija no Turcijas.
- 46 Tā kā šīs 48 apliecības tika uzskatītas vai nu par viltotām, vai nederīgām, attiecīgajām precēm nevarēja piemērot atvieglojumu režīmu, kas paredzēts Turcijas lauksaimniecības produktiem.
- 47 Līdz ar to Itālijas muitas administrācija pieprasīja, lai prasītāja atmaksā savu muitas parādu ITL 5 200 954 129 jeb EUR 2 686 068,63 apmērā.

B — *Kriminālprocess un administratīvais process Itālijas un Kopienas iestādēs*

- 48 Ar 2000. gada 28. marta vēstuli prasītāja, atsaucoties uz KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu un 236. un 239. pantu, nosūtīja Ravennas Muitas dienestam lūgumu neņemt vērā šos nodokļus *a posteriori* un nelikt atlīdzināt pieprasītos muitas nodokļus. Prasītāja pamatoja savu lūgumu ar labticību, kompetento iestāžu nespēju atklāt kļūdas, kā arī trūkumiem, kuros tās vainojamas.
- 49 Ar 2000. gada 15. maija vēstuli Itālijas muitas iestādes informēja Ravennas Prokuratūru par faktiem, kas attiecas uz importētajām precēm, kuras prasītāja ievedusi ar viltotām apliecībām. Iepazinusies ar faktiem, Ravennas Prokuratūra uzsāka izmeklēšanu.
- 50 Ar 2000. gada 20. decembra spriedumu Ravennas *Tribunale civile e penale* (Civillietu un krimināllietu tiesa) izbeidza krimināllietu, kas bija uzsākta pret prasītājas pārstāvi M. B. Šteinhauzeru [*M. B. Steinhäuser*], uzskatot, ka viņam pārmestie fakti nav pierādīti.
- 51 Itālijas Republika 2001. gada 30. novembrī nosūtīja Komisijai vēstuli, kas pienāca 2001. gada 12. decembrī, lūdzot tai izlemt, vai ir pamatoti neņemt *a posteriori* vērā ievadmuitas nodokļus, kas prasītājai pieprasīti saskaņā ar KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu, vai atbrīvot no šo nodokļu nomaksas saskaņā ar KMK 239. pantu.
- 52 Saskaņā ar KMK piemērošanas regulas 871. un 905. pantu prasītāja norādīja, ka ir iepazinusies ar lietu, kuru Itālijas iestādes nosūtīja Komisijai. Prasītāja turklāt puda

savu nostāju, sniedzot komentārus, kurus Itālijas iestādes pārsūtīja Komisijai 2001. gada 30. novembra vēstules pielikumā.

- 53 Ar 2002. gada 3. jūnija vēstuli Komisija lūdza Itālijas iestādēm sniegt papildu informāciju, un tās atbildēja ar 2002. gada 7. jūnija vēstuli.
- 54 Ar 2002. gada 25. jūlija vēstuli Komisija informēja prasītāju, ka tā neredz iespēju apmierināt tās lūgumu. Pirms galīgā lēmuma pieņemšanas Komisija tomēr lūdza prasītāju nosūtīt tai savus komentārus, kā arī izskatīt lietas materiālus, lai iepazītos ar nekonfidencialajiem dokumentiem.
- 55 2002. gada 6. augustā prasītājas pārstāvji Komisijas telpās iepazinās ar administratīvās lietas saturu. Viņi turklāt parakstīja apliecinājumu, ka ir iepazinušies ar tās pielikumā uzskaitītajiem dokumentiem.
- 56 Ar 2002. gada 15. augusta vēstuli prasītāja iesniedza Komisijai savus apsvērumus. Tā palika savos ieskatos, ka kompetentās muitas iestādes ir kļūdījušās un ka prasītāja šīs kļūdas nav spējusi atklāt, un tās, prasītājasprāt, ir pielīdzināmas trūkumiem, kuri var radīt īpašu situāciju KMK 239. panta izpratnē.
- 57 2002. gada 18. oktobrī Komisija pieņēma Lēmumu REC 10/01 (turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”), kas paziņots prasītājai 2002. gada 21. novembrī.

- 58 Komisija, pirmkārt, secināja, ka ir bijis pamatoti iegrāmatot ievedmuitas nodokļus, kas ir šīs prasības priekšmets.
- 59 Otrkārt, Komisija tomēr secināja, ka ir pamatoti kompensēt šo nodokli par to prasības daļu, uz kuru attiecas 16 nederīgās apliecības, jo attiecībā uz tām prasītāja ir bijusi KMK 239. panta īpašajā situācijā.
- 60 Treškārt, saistībā ar 32 Apstrīdētajām apliecībām Komisija secināja, ka apstākļi, ar kuriem aizbaidinās prasītāja, nerada īpašu situāciju KMK 239. panta izpratnē. Līdz ar to Komisija Apstrīdētā lēmuma 2. pantā nolēma, ka nav pamata kompensēt ar tām saistītos ievedmuitas nodokļus EUR 1 702 340,25 apmērā.
- 61 Visbeidzot, ar 2003. gada 20. jūnija vēstuli prasītāja nosūtīja Komisijai lūgumu ļaut piekļūt citiem lietā esošajiem dokumentiem. Komisija ar 2003. gada 10. jūlija vēstuli šo lūgumu apmierināja. Prasītāja tomēr šo iespēju iepazīties ar citiem materiāliem neizmantoja.

C — Apliecība D 437214

- 62 Ar 2002. gada 17. decembra vēstuli prasītāja norādīja Komisijai, ka A.TR.1 apliecību D 437214, kas ieskaitīta Apstrīdētajās apliecībās, Turcijas iestādes ir uzskatījušas nevis par viltotu, bet tikai par nederīgu. Komisija 2003. gada 6. janvārī pārsūtīja šo vēstuli Itālijas muitas iestādēm.

- 63 Ar 2003. gada 24. janvāra vēstuli Itālijas muitas iestādes, atsaucoties uz Turcijas muitas iestāžu 1999. gada 8. marta vēstuli, kā arī *UCLAF* 1999. gada 6. maija vēstuli, norādīja, ka minētā apliecība ir viltota.
- 64 Ar 2003. gada 4. marta vēstuli Komisija aicināja Itālijas muitas iestādes informēt prasītāju par izmeklēšanas rezultātu saistībā ar A.TR.1 apliecību D 437214. Itālijas muitas iestāžu administrācija ar 2003. gada 18. marta vēstuli apstiprināja, ka apliecība ir viltota, jo to nav rakstījušas Turcijas muitas iestādes.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 65 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 29. janvārī, prasītāja cēla šo prasību.
- 66 Atbilstoši tiesneša referenta ziņojumam tika nolemts uzsākt mutvārdu procesu. Tiesvedības organizācijas pasākumu ietvaros lietas dalībniekiem tika lūgts iesniegt dažus dokumentus un atbildēt uz noteiktiem Pirmās instances tiesas rakstveida jautājumiem. Lietas dalībnieki ievēroja šos lūgumus.
- 67 Lietas dalībnieki sniedza savus mutvārdu apsvērumus un atbildēja uz Pirmās instances tiesas jautājumiem atklātā tiesas sēdē, kas notika 2005. gada 15. novembrī.

68 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Apstrīdētā lēmuma 2. pantu;
- piespriest Komisijai segt tiesāšanās izdevumus.

69 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- prasību noraidīt;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

70 Prasītāja savu prasījumu atbalstam izvirza trīs pamatus, pirmkārt, apgalvojot tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, otrkārt, apgalvojot KMK 239. panta pārkāpumu un, treškārt, apgalvojot KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu.

A — Par pirmo pamatu — apgalvojums par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

- 71 Prasītāja apgalvo, ka administratīvajā procedūrā pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību. Pēc būtības, lai gan tai esot bijusi iespēja piekļūt lietas materiāliem, uz kuru pamata Komisija pieņēmusi Apstrīdēto lēmumu, tai tomēr nav ļauts piekļūt izšķirošajiem dokumentiem, pēc kuriem Komisija novērtējusi situāciju kopumā. Pēc prasītājas domām, turklāt daži dokumenti, ar kuriem tā iepazinusies, bijuši nepilnīgi. Visbeidzot, iepazīstoties ar dokumentiem, tā nav spējusi nošķirt konfidencialos dokumentus no nekonfidencialajiem, tai nav bijuši saprotami arī konfidencialitātes kritēriji.
- 72 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka tai nav bijuši pieejami šādi dokumenti: 1) pilnīgi pārskati par *UCLAF* komandējumiem Turcijā; 2) visa *UCLAF* un Komisijas sarakste ar Turcijas Pastāvīgo pārstāvniecību un Turcijas kompetentajām iestādēm; 3) visa Komisijas un/vai *UCLAF* un dalībvalstu muitas iestāžu, konkrēti, Itālijas muitas iestāžu sarakste un 4) Muitas sadarbības komitejas sēdes protokols saistībā ar A.TR.1 apliecībām, kas uzskatītas par kļūdainām vai viltotām attiecībā uz koncentrētu sulu eksportu un citu Turcijas izcelsmes preču eksportu.
- 73 Prasītāja replikas rakstā norāda, ka tā arī nav spējusi atrast informāciju par *UCLAF* komandējumiem uz Turciju 1998. gada oktobrī, uz kuriem Komisija atsaucas Apstrīdētā lēmuma 32. apsvērumā. Prasītāja uzskata, ka no lietas materiāliem izriet, ka 1998. gada 13. un 14. oktobrī starp *UCLAF* un Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības pārstāvjiem notika sanāksme, jo šī sanāksme minēta *UCLAF* 1998. gada 21. oktobra

vēstulē. Prasītāja apstiprina, ka nav iepazinusies ar *UCLAF* 1998. gada 1. un 9. decembra vēstulēm, kuras Komisija minējusi savā aizstāvības rakstā.

74 Prasītāja apgalvo, ka visi šie dokumenti ir nevis potenciāli, bet gan tieši un ļoti cieši saistīti ar jautājumu, vai Apstrīdētās apliecības ir bijušas viltotas vai vienkārši kļūdainas.

75 Otrkārt, prasītāja apstrīd Komisijas nostāju, ka apstāklis, ka tās pilnvarotais ir parakstījis apliecinājumu par to, ka ir iepazīnies ar visiem ar šo lietu saistītajiem dokumentiem, apliecina, ka prasītājam ir bijusi pieeja visai lietai. Šai ziņā prasītāja uzsver, ka šis apliecinājums ir tikai iepriekš rakstīts formulārs, un ka tā nevar uzskatīt situāciju par galīgi apmierinošu, iekams tai nav zināms, kādi dokumenti lietā ir. Līdz ar to prasītāja apliecina, ka tā nav iepazinusies nedz ar minēto apliecinājumu, nedz ar dokumentu sarakstu REC 10/01, kas pievienots Komisijas aizstāvības rakstam — ar to prasītāja iepazinusies tikai pēc šī raksta pielikuma atvēršanas.

76 Treškārt, prasītāja apliecina, ka daži dokumenti, kuriem tai izdevies piekļūt, bijuši nepilnīgi, līdz ar to tā nav varējusi iepazīties ar visiem apliecinājumā uzskaitītajiem dokumentiem. Prasītāja noraida Komisijas apgalvojumu, ka tā ir varējusi iepazīties ar visiem *UCLAF* Turcijas komandējuma pārskatiem, un norāda, ka ir iepazinusies tikai ar 1998. gada 9. un 23. decembra komandējuma pārskatiem, kuru garums nepārsniedz divas, trīs lappuses.

77 Ceturtkārt, prasītāja savā replikas rakstā apstrīd Komisijas argumentu, ka tā jebkurā gadījumā nav bijusi tiesīga iepazīties ar dažiem konfidenciāliem dokumentiem, tostarp *UCLAF* komandējumu pārskatiem, ciktāl tie ir konfidenciāli. Prasītāja

norāda, ka tie ir nekonfidenciāli un, ka Komisija nav pierādījusi, ka tie būtu konfidenciāli, turklāt citās Pirmās instances tiesas tiesvedībās tiem līdzīgi pārskati bijuši pieejami.

78 Nekonfidencialitāte izrietot no Regulas Nr. 1073/1999 noteikumiem. Prasītāja norāda, ka saskaņā ar minētās regulas 9. panta 2. punktu izmeklēšanas ziņojumi kļūst par pierādījumiem administratīvās lietās vai tiesvedībā tajā dalībvalstī, kurā šo ziņojumu izmantošana izrādās vajadzīga, tieši tāpat un ar tādiem pašiem nosacījumiem kā attiecīgās valsts administratīvo inspektoru sagatavotie administratīvie ziņojumi, un šis princips vēl jo vairāk būtu jāievēro Eiropas tiesās.

79 Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka ar 2003. gada 20. jūnija vēstuli ir iesniegusi jaunu lūgumu piekļūt lietas materiāliem, kā to paredz EKL 255. pants — tas noticis pēc šīs prasības iesniegšanas dienas. Tomēr pēc Komisijas 2003. gada 10. jūlija rakstiskās atbildes tā nav izmantojusi iespēju iepazīties ar šiem materiāliem, jo Komisija norādījusi, ka atļaus iepazīties tikai ar tiem dokumentiem, ar kuriem prasītāja jau ir iepazinusies, proti, *UCLAF* komandējumu pārskatiem.

80 Komisija pēc būtības noraida prasītājas argumentus.

81 Pirmkārt, tā apgalvo, ka Apstrīdētā lēmuma pamatā ir tikai tie elementi, ar kuriem prasītāja varēja iepazīties un kuri jau ir Komisijas provizorisks atzinums, kas izklāstīts 2002. gada 25. jūlija vēstulē. Komisija turklāt apgalvo, ka 2002. gada 6. augustā prasītāja varējusi piekļūt lietas materiāliem, uz kuru pamata pieņemts Apstrīdētais lēmums, un ka tā skaidri rakstiski apliecinājusi, ka ir iepazinusies ar

visiem dokumentiem, kas tieši vai netieši saistīti ar lietu. Komisija apliecina, ka prasītājam pieejamo dokumentu sarakstā iekļauti *UCLAF* komandējumu pārskati, plaša *UCLAF* un dažādu Turcijas iestāžu sarakste, kā arī Komisijas un/vai *UCLAF* un dalībvalstu muitas iestāžu sarakste.

⁸² Savā atbildes rakstā uz repliku Komisija apstrīd prasītājas apgalvojumu, ka 2002. gada 6. augustā izskatītajos materiālos neesot bijuši *UCLAF* komandējumu pārskati, bet tikai ar tiem saistītie dokumenti. Komisija apgalvo, ka attiecīgie dokumenti esot īsi *UCLAF* pārskatu oriģināli, kas datēti ar 1998. gada 9. decembri (Nr. 8279) un 1998. gada 23. decembri (Nr. 8673), nevis tikai kopsavilkumi.

⁸³ Otrkārt, Komisija atgādina, ka tai pēc pašas ierosmes nav obligāti jānodrošina piekļuve kontekstuāliem dokumentiem, kuru saikne ar lietu var būt tikai iespējama, bet, gluži pretēji, ieinteresētajai pusei ir jālūdz piekļuve šiem dokumentiem saskaņā ar EKL 255. pantu.

⁸⁴ Šai lietā dokumenti, kuriem prasītāja nevarēja piekļūt, ir kontekstuāli dokumenti. Komisija uzsver, ka jauns lūgums piekļūt lietai, ko prasītāja iesniedza 2003. gada 20. jūnijā, proti, pēc Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, kas tika apmierināts ar 2003. gada 10. jūlija vēstuli, situāciju juridiski nemaina. Prasītāja nav izmantojusi lūgto iespēju, turklāt lūgums, kas iesniegts pēc administratīvās procedūras beigām, lietai jau esot tiesvedībā, nespēj skart procesuālās tiesības attiecībā uz administratīvo procesu pirms šī lūguma iesniegšanas.

- 85 Treškārt, Komisija turklāt apgalvo, ka uz attiecīgajiem lietas materiāliem nevar attiecināt piekļuves tiesības, ciktāl tie ir konfidenciāli. Komisija šai ziņā atgādina, ka tiesības piekļūt lietas materiāliem neattiecas uz konfidenciāliem dokumentiem, piemēram, *UCLAF* vai *OLAF* dokumentiem, kā arī Komisijas saraksti ar trešām valstīm un to sanāksmju protokoliem, kurās ir piedalījušās trešās valstis, kā arī Komisijas un dalībvalstu iestāžu saraksti.
- 86 Komisija turklāt apstrīd prasītājas atsauču uz Regulas Nr. 1073/1999 9. panta 2. punktu svarīgumu. Komisija uzskata, ka šis noteikums atļaujas uz *UCLAF* galīgo pārskatu, ko izstrādā atbilstoši minētās regulas 9. panta 1. punktam, kurpretim regulas 8. pants attiecas uz datu aizsardzības konfidencialitāti *OLAF* izstrādātajos dokumentos.

2. Pirmās instances tiesas vērtējums

- 87 Iesākumā jāatgādina, ka ievēdmuitas nodokļu atlaides procedūrā ir jāievēro tiesības tikt uzklautam, it īpaši ņemot vērā Komisijas rīcības brīvību attiecībā uz lēmumiem, ko tā pieņem, ievērojot KMK 239. pantā paredzēto taisnīguma klauzulu (Pirmās instances tiesas 2001. gada 10. maija spriedums apvienotajās lietās T-186/97, T-187/97, no T-190/97 līdz T-192/97, T-210/97, T-211/97, no T-216/97 līdz T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 un T-147/99 *Kaufring* u.c./Komisija, saukta par “Téléviseurs turcs” [“Turku televizoru”] lietu, *Recueil*, II-1337. lpp., 152. punkts, un 2003. gada 27. februāra spriedums lietā T-329/00, *Bonn Fleisch Ex- und Import*/Komisija, *Recueil*, II-287. lpp., 45. punkts).
- 88 Tomēr vienlaikus jāatzīmē, ka šai jomā tiesību uz aizstāvību ievērošana nozīmē tikai ieinteresētās puses iespēju lietderīgi paust savu viedokli par elementiem, tostarp

dokumenti, kurus pret šo pusi vērš Komisija, lai pamatotu savu lēmumu. Šis princips neliek Komisijai pēc pašas iniciatīvas sniegt piekļuvi visiem dokumentiem, kas varētu būt saistīti ar attiecīgo lietu, kuras ietvaros Komisija izskata nodokļu atbrīvojuma lūgumu. Ja ieinteresētā puse uzskata, ka šie dokumenti ir noderīgi, lai pierādītu, ka ir bijusi īpaša situācija un/vai ka tā nepārprotami nav veikusi nekādas krāpnieciskas darbības, šai pusei arī ir jālūdz iespēja piekļūt šiem dokumentiem atbilstoši noteikumiem, kurus iestādes ir pieņēmušas saskaņā ar EKL 255. pantu (Pirmās instances tiesas 2002. gada 11. jūlija spriedums lietā T-205/99 *Hyper/Komisija, Recueil*, II-3141. lpp., 63. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Bonn Fleisch Ex- und Import/Komisija*, 46. punkts).

89 Turklāt ir jāatgādina, ka saistībā ar administratīvo procedūru muitas nodokļu atbrīvojuma jomā Pirmās instances tiesa ir skaidri precizējusi, ka tikai pēc ieinteresētās puses lūguma atbildētājam ir jādod iespēja piekļūt visiem nekonfidencialajiem dokumentiem, kas saistīti ar apstrīdētu lēmumu. Ja šāds lūgums nav izteikts, tad nav automātiskas piekļuves Komisijas rīcībā esošajiem dokumentiem (Pirmās instances tiesas 1998. gada 19. februāra spriedums lietā T-42/96 *Eyckeler & Malt/Komisija, Recueil*, II-401. lpp., 81. punkts; 1998. gada 17. septembra spriedums lietā T-50/96 *Primex Produkte Import-Export u.c./Komisija, Recueil*, II-3773. lpp., 64. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Bonn Fleisch Ex- und Import/Komisija*, 46. punkts).

90 Tieši ievērojot šo principu, ir jāaplūko pamats par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

91 Uzreiz jāatzīmē, ka prasītāja savā prasībā nepārprotami norāda, ka ir piekļuvusi visiem dokumentiem, uz kuru pamata Komisija pieņēmusi savu lēmumu. Tomēr tā neesot piekļuvusi izšķirošajiem dokumentiem, kas ļāvuši Komisijai gūt vispārēju priekšstatu par situāciju. Tā apgalvo, ka pieejamie dokumenti tai nodotajā lietā bijuši nepilnīgi. Tādējādi prasītāja apliecina, ka neesot varējusi iepazīties ar *UCLAF* 1998. gada 9. un 23. decembra ziņojumiem pilnībā, bet ir saņēmusi tikai “ziņojumus par komandējuma ziņojumiem”. Tā tāpat apgalvo, ka neesot varējusi iepazīties ar Kopienas līmeņa 1998. gada oktobra komandējuma atskaiti, kas minēta Apstrīdētā

lēmuma 32. apsvērumā, kā arī *UCLAF* 1998. gada 1. un 9. decembra vēstulēm, kas nosūtītas Turcijas Pastāvīgajai pārstāvniecībai un ko Komisija min savā aizstāvības rakstā.

92 Šeit jākonstatē, ka dokumenti, uz kuriem atsaucas prasītāja, nav skaidri minēti Apstrīdētajā lēmumā. Tas gan neizslēdz, ka Apstrīdētais lēmums varētu būt bijis pieņemts uz to pamata. Tomēr to nevar teikt par visu plašo saraksti, uz kuru atsaucas prasītāja. Vismaz daļa no šiem dokumentiem ir tikai attāli saistīti ar šīs lietas kontekstu.

93 It īpaši nav nekāda pamata apgalvot — un to neļauj darīt neviens Apstrīdētā lēmuma elements —, ka Muitas sadarbības komitejas sēdes protokoli saistībā ar A.TR.1 apliecībām, kas uzskatītas par kļūdainām vai viltotām koncentrētu sulu eksportam un citu Turcijas izcelsmes preču eksportam, ir kalpojuši par pamatu Apstrīdētā lēmuma pieņemšanai. Tāds pats secinājums izdarāms attiecībā uz Ravennas Muitas dienesta 1998. gada 12. jūnija atzinumu, kuru Komisija min savā aizstāvības rakstā un attiecībā uz kuru prasītāja norāda, ka nav spējusi ar to iepazīties.

94 Jebkurā gadījumā — kad nav nosūtīti dokumenti, kas nav bijuši Apstrīdētā lēmuma pamatā, to nenodošanas faktam nav nozīmes, jo šie dokumenti jebkurā gadījumā nevarēja ietekmēt Apstrīdēto lēmumu. Līdz ar to šis pamats saistībā ar minēto dokumentu nepaziņošanu jānoraida kā nepamatots.

- 95 Tomēr situācija ir atšķirīga attiecībā uz tiem nenodotajiem Komisijas rīcībā esošajiem dokumentiem, uz kuriem balstīts Apstrīdētais lēmums.
- 96 Izskatot šos dokumentus, jāatgādina, ka šai lietā Komisija ar 2002. gada 25. jūlija vēstuli informēja prasītāju par veikto provizorisko analīzi, saskaņā ar kuru nosacījumi atbrīvojumam no ievēdmuitas nodokļa nav izpildīti. Ir zināms, ka ar šo vēstuli Komisija pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas ir sniegusi prasītājam iespēju paust savu nostāju un darīt zināmu savu viedokli attiecībā uz elementiem, kuri Komisijasprāt pamato atbrīvojuma lūguma noraidījumu.
- 97 Turklāt prasītāja neapstrīd šo konstatējumu, bet apgalvo, ka esot pārkāpts tiesību uz aizstāvību aizsardzības princips, jo tā nav varējusi piekļūt dažiem dokumentiem, ar kuriem Komisija pamato savu lēmumu, vai arī tā ir varējusi tiem piekļūt tikai daļēji.
- 98 Tomēr jākonstatē, ka pēc Komisijas 2002. gada 25. jūlija vēstules prasītājas pārstāvis Komisijas telpās 2002. gada 6. augustā iepazinās ar lietas materiāliem, kas bija saistīti ar Apstrīdēto lēmumu. Iepazīstoties ar šiem dokumentiem, pārstāvis parakstīja rakstisku apliecinājumu, kurā skaidri norādīja, ka ir iepazinies ar dokumentiem, kas tieši vai netieši ir saistīti ar domstarpībām šai lietā. Turklāt šim apstiprinājumam bija pievienots saraksts, kurā bija uzskaitīti visi dokumenti, ar kuriem minētais pārstāvis iepazinies.
- 99 Jāatzīmē, ka šai sarakstā minēti *UCLAF* 1998. gada 9. un 23. decembra komandējumu pārskati attiecīgi ar numuriem 8279 un 8673. Atbildot uz rakstisku Pirmās instances tiesas jautājumu, Komisija iesniedza divus pārskatus ar šādiem pašiem numuriem. Tiesas sēdē Komisija informēja Pirmās instances tiesu, ka

minētie pārskati ir nesaīsinātiisie pārskati, proti, 1998. gada 9. decembra pārskats par komandējumu, kas notika no 1998. gada 12. līdz 15. oktobrim (Nr. 8279), un 1998. gada 23. decembra pārskats par izmeklēšanas komandējumu no 1998. gada 30. novembra līdz 2. decembrim (Nr. 8673), un ka par šiem diviem *UCLAF* komandējumiem nav uzrakstīti nekādi citi pārskati. Pirmās instances tiesa uzskata, ka apstāklis, ka uz pārskata pirmās lappuses norādītie numuri sakrīt ar prasītājas pārstāvja 2002. gada 6. augustā parakstītā apstiprinājuma pielikumā norādītajiem numuriem, apliecina, ka, pretēji prasītājas apgalvojumiem, tai ir bijusi iespēja iepazīties ar komandējuma pārskatiem. Attiecībā uz prasītājas apgalvojumiem, ka tā neesot varējusi iepazīties ar Kopienas līmeņa 1998. gada oktobra komandējuma atskaīti, ir jākonstatē, ka šāda atskaīte neeksistē. Pirmkārt, Komisija tiesas sēdē precizēja, ka pārskats Nr. 8279 ir vienīgais pārskats, kas uzrakstīts par 1998. gada 12. līdz 15. oktobra komandējumu, un, otrkārt, ka Apstrīdētajā lēmumā šāda atskaīte nekur nav minēta.

100 Attiecībā uz *UCLAF* 1998. gada 1. un 9. decembra vēstulēm, ko min prasītāja, ir jākonstatē, ka 2002. gada 6. augusta sarakstā uzskaitīto dokumentu klāstā ir minēta *UCLAF* 1998. gada 9. decembra vēstule Nr. 8281, kas adresēta Turcijas Pastāvīgajai pārstāvniecībai. Līdz ar to jākonstatē, ka prasītājai šis dokuments bijis pieejams. Attiecībā uz 1998. gada 1. decembra vēstuli Komisija, atbildot uz rakstisku Pirmās instances tiesas jautājumu, precizēja, ka šāda vēstule neeksistējot un ka aizstāvības rakstā minētā *UCLAF* 1998. gada 1. decembra vēstule esot kļūda. Šai ziņā ir jāsecina, ka šo precizējumu apliecina arī 2002. gada 6. augusta saraksts, kurā attiecībā uz šo datumu — 1998. gada 1. decembri — minēta tikai viena Turcijas Tieslietu ministrijas vēstule, kas adresēta *UCLAF*.

101 Attiecībā uz Komisijas un *UCLAF* saraksti ar Turcijas iestādēm un dalībvalstu muitas iestādēm jāatzīmē, ka neviens elements neliecina par to, ka Komisija būtu pamatojusi Apstrīdēto lēmumu ar dokumentiem, kuri nav iekļauti lietas materiālos, ar ko prasītāja varēja iepazīties 2002. gada 6. augustā.

102 Administratīvās procedūras laikā prasītāja nav iesniegusi nevienu citu lūgumu piekļūt lietas materiāliem. Attiecībā uz lūgumu piekļūt dokumentiem, ko prasītāja iesniedza pēc Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas un šīs prasības iesniegšanas, jākonstatē, ka tam nav nozīmes, vērtējot, vai administratīvās procedūras laikā nav pārkāptas prasītājas tiesības uz aizstāvību, līdz ar to šis apstāklis nekādi neietekmē minētā lēmuma likumību. Katrā ziņā jākonstatē, ka Komisija ar 2003. gada 10. jūlija vēstuli prasītājai norādīja, ka tai būtu vēlams iepazīties ar minētajiem dokumentiem, ievērojot lūgumu, kas izteikts saskaņā ar EKL 255. pantu. Prasītāja uz šo ieteikumu nekādi nereaģēja.

103 Līdz ar to pirmais pamats ir noraidāms.

B — Par otro pamatu — apgalvojums par KMK 239. panta pārkāpumu

104 Šim pamatam ir četras daļas. Pirmā attiecas uz nepareizu A.TR.1 apliecības D 437214 klasificēšanu. Otrajā un trešajā daļā aplūkoti smagie pārkāpumi, ko pieļāvušas Turcijas iestādes un Komisija. Ceturtajā daļā argumentēts, ka prasītāja nav bijusi acīmredzami nolaidīga, izvērtējot komercriskus.

1. Par pārvadājumu apliecību A.TR.1 D 437214

a) Lietas dalībnieku argumenti

105 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir kļūdījusies, iekļaujot Apstrīdētajā lēmumā norādīto viltoto apliecību klāstā A.TR.1 apliecību D 437214. Prasītājasprāt, no lietas

materiāliem izriet, ka šī apliecība vienkārši jāuzskata par nederīgu, līdz ar to arī ievedmuitas nodokļi, kas ar to saistīti, būtu bijuši atļaujami. Vairāki lietas materiāli apliecinot, ka Turcijas iestādes neuzskatot apliecību D 437214 par viltotu. Prasītāja norādījusi Komisijai uz šo kļūdu savā 2002. gada 17. decembra vēstulē.

106 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka tikai viena — 1999. gada 8. marta — Turcijas muitas iestāžu vēstule (*Prime Minister, Undersecretariate for Customs*), kas adresēta Itālijas muitas iestādēm, varētu vedināt uz domām par apliecības neistumu. Tomēr tajā nav norādīts, vai apliecība ir kļūdaina vai viltota, bet gan tikai norādīts, ka to “nav izsniegusi un apstiprinājusi [Turcijas] muitas iestāde” (*was not issued and endorsed by our customs office*).

107 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka šī vēstule ir atsaukta ar Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības 1999. gada 22. aprīļa sūtījumu, kur skaidri norādīts, ka “minētā apliecība nebija pareiza un netika izsniegta saskaņā ar noteikumiem” (*[was] not correct and [was] not issued according to the rules*), proti, ka tā izsniegta nepareizi.

108 Replikas rakstā prasītāja norāda, ka vārdi “not correct” nenozīmējot neko citu kā to, ka apliecība ir kļūdaina. Papildinājums “not issued according to the rules” ir interpretējams tikai tādējādi, ka Turcijas muitas iestāde ir rakstījusi un izsniegusi minēto apliecību, pārkāpjot noteikumus par Turcijas izcelsmes precēm. Šo pieņēmumu apliecinot šai pašā sūtījumā lietotais teikums “uzskata, ka šie dokumenti ir izdoti tranzīta režīmam” (*it has been understood that these documents had been issued for transit trade*). Turcijas muitas iestāde tāad ir pieļāvusi, ka tā ir izsniegusi preču pārvadājumu apliecības tranzīta režīma, citiem vārdiem sakot, Irānas izcelsmes ābolu sulas koncentrātam, kas nav pārstrādāts ar procedūru ievēšanai pārstrādei.

109 Treškārt, prasītāja uzsver, ka Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības 1999. gada 22. aprīļa vēstulē bez apliecības A.TR.1 D 437214 minētas vēl divas apliecības — C 982920 un C 982938. Turcijas Pastāvīgā pārstāvniecība uzskatījusi, ka “minētās apliecības nebija pareizas un netika izsniegtas saskaņā ar noteikumiem” (*[were] not correct and [were] not issued according to the rules*), tās nekādi nenošķirot. Prasītāja tāad lūdz atbrīvojumu no ievadmuitas nodokļiem par šīm divām apliecībām. Itālijas muitas iestādes esot uzskatījušas minētās apliecības pa nederīgām un iekļāvušas tās to apliecību skaitā, par kurām Apstrīdētais lēmums paredz, ka nodokļi ir jāmaksā. Tāad prasītāja apgalvo, ka neesot nekāda juridiska vai faktiskā pamata vērtēt šo apliecību D 437214 atšķirīgi no apliecībām C 982920 un 982938. Pretēji Komisijas apgalvojumiem 1999. gada 22. aprīļa vēstulē neesot neviena 1999. gada 8. marta vēstules labojuma, jo tā nemaz nav konkrēti minēta — ir minētas tikai iepriekšējās vēstules.

110 Ceturtkārt, prasītāja apgalvo, ka tās pieņēmuma pareizību apliecinot arī Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības 1999. gada 10. augusta vēstule. Minētās vēstules 3. lpp. X sadaļā vēlreiz apliecināts, ka 1999. gada 22. aprīļa vēstulē minētās preču pārvadājumu apliecības, tostarp apliecība D 437214, tranzīta režīmā esot izsniegtas par ābolu sulu, kas nav no Turcijas. Šai vēstulē nav minēts, vai attiecīgās apliecības ir autentiskas vai viltotas. *UCLAF* 1998. gada 9. decembra vēstulē Turcijas Pastāvīgajai pārstāvniecībai sniegts tāds pats vērtējums, proti, A.TR.1 apliecība D 437214 nosaukta par “nepareizu” (*not correct*).

111 Visbeidzot, savā replikā prasītāja apstrīd Komisijas apgalvojumu, ka Itālijas muitas iestāžu 2003. gada 24. marta vēstule apliecinot minētās apliecības neistumu. Prasītāja uzskata, ka Itālijas iestādes atsaucas uz šo apliecību tikai saistībā ar Turcijas muitas administrācijas 1999. gada 8. marta vēstuli, tomēr nekomentējot turpat pievienoto Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības 1999. gada 22. aprīļa vēstuli. Vēl jāatzīmē, ka Itālijas Finanšu ministrijas 1999. gada 18. maija vēstulē, kas sniegta lietas pielikumā, acīmredzot izmantota Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības 1999. gada 22. aprīļa

vēstule un attiecībā uz apliecību D 437214 norādīts, ka runa ir par kļūdainu apliecību. Itālijas iestādes pat ir nosūtījušas vēl vienu vēstuli Turcijas muitas administrācijai, lūdzot precizēt apliecības D 437214 statusu, bet uz šo lūgumu pagaidām nav saņēmusi atbildi.

112 Komisija vispirms atzīmē, ka saskaņā ar Asociācijas līguma noteikumiem, kas šeit piemērojami, tieši Turcijas iestādes ir kompetentas konstatēt, vai Turcijas izcelsmes apliecības ir autentiskas. Šeit Komisija atgādina, ka Pirmās instances tiesa iepriekšminētajā spriedumā lietā *Bonn Fleisch Ex- und Import*/Komisija (77. punkts) ir nospriedusi, ka Komisija var pieņemt Spānijas iestāžu paziņojumus par importa apliecību izrakstu autentiskumu bez jebkādas papildu izmeklēšanas. Komisijasprāt, ja var ticēt dalībvalstu iestāžu paziņojumiem par šādu dokumentu autentiskumu, tad jāuzticas ir arī trešo valstu iestāžu paziņojumiem, jo tām nav saistošs EK līgums un tās šai jomā nav pakļautas Komisijai.

113 Komisija apstrīd prasītājas dažādo sūtījumu interpretāciju un apgalvo, ka tai nevar piedēvēt nekādu kļūdu, ja Turcijas iestādes ir uzskatījušas minēto apliecību par viltotu.

114 Komisija atsaucas uz Turcijas muitas iestāžu 1999. gada 8. marta vēstuli, kas saprotama tādējādi, ka minētā apliecība ir atzīta par viltotu tāpēc, ka to nav izsniegušas Turcijas muitas iestādes. Komisijas norāda, ka Turcijas iestādes nevienā brīdī un nevienā dokumentā nav atsaukušas šo 1999. gada 8. marta konstatējumu, saskaņā ar kuru preču pārvadājumu apliecību nav izsnieguši Turcijas dienesti.

- 115 Pirmkārt, Komisija apliecina, ka savā 1999. gada 22. aprīļa vēstulē Turcijas Pastāvīgā pārstāvniecība nav atsaukusi iepriekšējo konstatējumu, kurā noteikts, ka apliecība bijusi viltota, bet gan vienkārši secinājusi, ka tā nav pareiza un nav izsniegta atbilstoši spēkā esošajiem noteikumiem.
- 116 Otrkārt, minētās apliecības neīstumu savā 1999. gada 6. maija vēstulē apliecinājusi arī *UCLAF*, kā arī 1999. gada 18. maija vēstulē — arī Itālijas Centrālā muitas administrācija, un uz abiem šiem sūtījumiem Itālijas muitas iestādes atsaucas savā 2003. gada 24. janvāra vēstulē, kas adresēta Komisijai. Prasītāja par šiem konstatējumiem informēta ar 2003. gada 18. marta vēstuli.
- 117 Treškārt, Itālijas muitas iestādes savā 2002. gada 7. jūnija un 2003. gada 10. septembra vēstulē tāpat Komisijai apliecināja, ka Turcijas muitas iestādes ir secinājušas, ka minētā apliecība ir viltota.
- 118 Ceturtkārt, Komisija apgalvo, ka Turcijas muitas iestādes savā 2003. gada 22. augusta vēstulē, kas nosūtīta Itālijas muitas iestādēm, vēlreiz apstiprināja savu 1999. gada 8. marta konstatējumu, proti, ka minētā apliecība ir viltota. Turklāt tika precizēts, ka kompetentais Turcijas muitas administrācijas kontrolieris ir izskatījis šo lietu un secinājis, ka apliecība ir viltota.
- 119 Visbeidzot, Komisija uzsver, ka prasītājas informācijai par Turcijas muitas iestāžu izsniegtajām preču pārvadājumu apliecībām tranzīta režīmā šai lietā nav nozīmes. Komisija norāda, ka prasītāja atsaucoties uz neprecīzām preču pārvadājumu apliecībām, kas nav šīs tiesvedības priekšmets. Turklāt šīs neprecīzās apliecības

Turcijas iestādes izsniegušas nevis precēm, kas paredzētas tranzītam, bet, gluži otrādi, precēm, kas nāk no tranzīta.

b) Pirmās instances tiesas vērtējums

¹²⁰ No pastāvīgās judikatūras izriet, ka preču izcelsmes noteikšanā kompetenci daļa eksportētājas valsts iestādes un importētājas valsts iestādes, respektīvi, izcelsmi nosaka eksportētājas valsts iestādes, bet režīma kontroli nodrošina, pateicoties attiecīgo muitas iestāžu sadarbībai. Šī sistēma ir pamatota tāpēc, ka eksportētājas valsts iestādēm ir vieglāk tieši pārbaudīt faktus, kas saistīti ar preču izcelsmi (Tiesas 1996. gada 14. maija spriedums apvienotajās lietās C-153/94 un C-204/94 *Faroe Seafood* u.c., *Recueil*, I-2465. lpp., 19. punkts).

¹²¹ Paredzētais mehānisms var darboties tikai tad, ja importētājas valsts muitas administrācija atzīst eksportētājas valsts muitas iestādes tiesiski sniegtos novērtējumus (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Faroe Seafood* u.c., 20. punkts). Šādi lēmumi dalībvalstu muitas iestādēm ir jāatzīst tādēļ, lai Kopiena savukārt varētu pieprasīt no citām valstīm, kuras ar to saista brīvas tirdzniecības režīmi, lai tās ievēro kompetento dalībvalstu muitas iestāžu lēmumus par to produktu izcelsmi, kurus no Kopienas izved uz šīm valstīm (Tiesas 1984. gada 12. jūlija spriedums lietā 218/83 *Les Rapides Savoyards*, *Recueil*, 3105. lpp., 27. punkts).

¹²² Lai noteiktu, vai Komisija pamatoti ir secinājusi, ka apliecība D 437214 ir viltota, šai lietā ir jāpārbauda Itālijas un Turcijas kompetento muitas iestāžu sarakste. Jāatzīmē, ka Komisija attiecībā uz Apstrīdētā lēmuma daļu, kura saistīta ar viltotajām

apliecībām, galvenokārt izmantoja Turcijas iestāžu 1999. gada 8. marta vēstuli, kas nosūtīta Ravennas Muitas dienestam.

¹²³ Šīs vēstules pielikumā ir to 32 apliecību saraksts, kuras Turcijas iestādes uzskatīja par viltojumiem, tostarp minēta arī apliecība D 437214. Šai ziņā jākonstatē, ka Turcijas iestādes šai vēstulē lieto šādu formulējumu: “pielikumā uzskaitītās apliecības ir nepareizas un tās nav izsniedzis vai apstiprinājis mūsu muitas dienests” (*the certificates that have been listed in annex are not correct and were not issued and endorsed by our customs office*), tādējādi skaidri norādot, ka tās ir secinājušas, ka uzskaitītās apliecības ir viltotas.

¹²⁴ Tomēr jākonstatē, ka, salīdzinot 1999. gada 8. marta vēstules nozīmi ar vēlākajiem Turcijas iestāžu sūtījumiem, attiecībā uz apliecību D 437214 atklājas zināmas neskaidrības. Tā Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības tajā 1999. gada 22. aprīļa vēstulē *UCLAF*, kas rakstīta angļiski, ir minētas sešas apliecības, kas “nav pareizas un nav izsniegtas atbilstoši noteikumiem” (*not correct and [...] not issued according to the rules*). Šai vēstulē norādīts, ka sešas apliecības izsniegtas preču tranzītam.

¹²⁵ Šķiet, ka 1999. gada 8. marta un 1999. gada 22. aprīļa vēstuļu konstatējumu atšķirība ir atkarīga no tā, kā interpretē teikumu “not correct [...] and not issued according to the rules”. Pat ja formulējums “not correct”, kas atkārtots *UCLAF* 1998. gada 9. decembra vēstulē, nav saistīts ar viltojuma iespēju, tik un tā šo izteicienu var saprast tādējādi, ka attiecīgās apliecības nav viltotas.

- 126 Nemot vērā atklātās neskaidrības, no Komisijas rīcībā esošajiem elementiem pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nebija iespējams nepārprotami izsecināt, ka apliecība D 437214 ir bijusi viltota vai vienkārši kļūdaina. Komisijas argumenti, tai atsaucoties uz Itālijas iestāžu 2003. gada 24. janvāra un 2002. gada 7. jūnija vēstulēm, nekādā veidā neatspēko šo secinājumu.
- 127 Pirmkārt, 2003. gada 24. janvāra vēstulē minēti abi sūtījumi, proti, *UCLAF* 1999. gada 6. maija vēstule un Romas Centrālās muitas pārvaldes 1999. gada 18. maija vēstule. Tātad jākonstatē, ka abās vēstulēs izmantoti Turcijas iestāžu konstatējumi 1999. gada 22. aprīļa vēstulē. Attiecībā uz 2002. gada 7. jūnija vēstuli jāatzīmē, ka tajā uzskaitītas tikai apliecības, kas atzītas par viltotām, tās pamatā ir Turcijas iestāžu 1999. gada 8. marta vēstule un tā nesniedz nekādus jaunus elementus. Prasītāja ar 2001. gada 12. novembra vēstuli Komisijai norādīja, ka no Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības 1999. gada 22. aprīļa vēstules izriet, ka apliecība D 437214 ir uzskatāma par nepareizu, nevis viltotu.
- 128 No iepriekšminētā izriet, ka, ņemot vērā šīs atšķirības, Komisija pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nevarēja pamatot secināt, ka minētā apliecība D 437214 ir viltota.
- 129 Tomēr jāatzīmē, ka pēc prasītājas 2002. gada 17. decembrī Komisijai iesniegtā pieprasījuma, t.i., pēc Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, Komisija atkārtoti vērsās Itālijas iestādēs saistībā ar to, kā klasificēt attiecīgo apliecību. Tās savukārt ieskatīja par nepieciešamību pieprasīt papildu informāciju no Turcijas iestādēm. Ar 2003. gada 22. augusta vēstuli Turcijas iestādes ne tikai apstiprināja 1999. gada 8. marta vēstules secinājumus, bet norādīja, ka to muitas kontrolieris ir atzinis, ka runa ir par viltojumu, tādējādi kļiedējot jebkādas šaubas par apliecības D 437214 neīstumu.

130 Jākonstatē, ka tikai pēc šai pēdējā paziņojumā sniegtā apliecinājuma Komisija attiecībā uz lietā pieejamajiem administratīvajiem pierādījumiem varēja droši secināt, ka minētā apliecība ir viltota. Līdz ar to, izvērtējot attiecīgos elementus, Komisija Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā nevarēja pamatoti atteikt muitas nodokļa atmaksu par precēm, uz kurām attiecās apliecība D 437214, tāpēc tai, ņemot vērā šos elementus, vajadzēja apturēt minēto atmaksu.

131 Šis apsvērums tomēr nav pietiekams, lai Apstrīdētais lēmums zaudētu spēku.

132 Faktiski prasītājam nav nekādu leģitīmu interešu panākt lēmuma atcelšanu formas trūkuma dēļ, jo pēc šī lēmuma atcelšanas tā vietā tiktu pieņemts jauns, pēc būtības identisks lēmums (skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 3. decembra spriedumu lietā T-16/02 *Audi/ITSB* ("TDI"), *Recueil*, II-5167. lpp., 97. un 98. punkts un tajos minētā judikatūra). Šai gadījumā no 129. punkta izriet, ka apliecība D 437214 ir uzskatāma par viltotu.

133 Līdz ar to jāuzskata, ka prasītājam nav leģitīmas intereses panākt daļēju Apstrīdētā lēmuma atcelšanu, jo tā vietā tiktu pieņemts pēc būtības identisks jauns lēmums. Līdz ar to šī otrā pamata daļa ir noraidāma kā nepamatota.

2. *Par pārkāpumiem, kuros vainojamas Turcijas iestādes*

134 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Turcijas iestādes ir pieļāvušas acīmredzamu nolaidību attiecībā uz saviem pienākumiem, ko tām uzliek Asociācijas līgums un tā papildu noteikumi. Faktiski tās ne tikai ir noslēpušas patiesību, klasificējot 32 Apstrīdētās apliecības kā viltotas, bet arī sistemātiski ir rīkojušās pretlikumīgi, izsniedzot pārvadājumu apliecības par precēm, kuru izcelsmes valsts nav Turcija. Prasītāja apgalvo, ka atvieglojumu režīms, ko paredz Asociācijas līgums, esot apiets, lai ar atvieglotiem tarifiem eksportētu uz Eiropas Savienību lielus to preču daudzumus, kas nākušas no trešām valstīm, ar preču pārvadājumu apliecībām noformējot tās kā Turcijas produktus. Šo politiku apliecinot tas, ka Turcijas izcelsmes importa un eksporta apjoms no 1993. līdz 1996. gadam ir pieaudzis. Šai lietā Apstrīdētās apliecības esot autentiski dokumenti, ko reģistrējis un izsniedzis Mersinas (Turcija) Muitas dienests.

135 Komisija būtībā noraida prasītājas argumentus un apgalvo, ka visas prasības pamatā ir apgalvojums, ka minētās 32 Apstrīdētās apliecības esot nevis viltojumi, bet gan esot izsniegtas Mersinas Muitas birojā, kas prasītāju maldinājis. Tomēr Komisija atzīmē, ka prasītāja nav sniegusi ne mazāko pierādījumu šim apgalvojumam, ko atspēko skaidri un precīzi Turcijas iestāžu paziņojumi.

a) Par zīmogu un parakstu paraugiem

Lietas dalībnieku argumenti

136 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Apstrīdētās apliecības ir ar parakstiem un zīmogiem, kas pierāda, ka, visticamāk, tās izsniegušas un apliecinājušas Turcijas iestādes.

137 Prasītāja norāda, ka Turcijas Centrālā muitas administrācija ir apstiprinājusi, ka tā ir nosūtījusi Komisijai zīmogu nospiedumu paraugus, kas pirms 1995. gada nosūtīti visām Kopienas dalībvalstu muitas iestādēm. Lai šo apgalvojumu pamatotu, prasītāja atzīmē, ka Itālijas Finanšu ministrija ir atļāvusi tai nokopēt piecus dokumentus, kas ir arī Komisijas rīcībā un kas apliecina, ka Turcijas iestādes ir nosūtījušas minētos paraugus gan Itālijas iestādēm, gan Komisijai.

138 Tātad Itālijas iestādes, kuru rīcībā bijušas oriģinālo zīmogu kopijas, ir salīdzinājušas zīmogus un parakstus, kas atrodami uz Apstrīdētajām apliecībām, un tās pieņēmušas. Turklāt Apstrīdēto apliecību kopijas, ko uzskata par neistām vai viltotām, neatšķiras no citām apliecībām, kas atzītas par normālām. Turklāt zīmogi, kas uzspiesti apliecībām vai vismaz kopijām, nereti ir pavirši uzspiesti un tik tikko salasāmi. Tātad Mersinas muitnieki esot apliecinājuši prasītājai, ka viņu lietotie zīmogi ir bijuši tik tikko salasāmi.

139 Otrkārt, prasītāja apstiprina, ka Turcijas iestāžu pienākums nosūtīt Komisijai to zīmogu un parakstu paraugus, kas lietoti muitas birojos, lai vizētu preču pārvadājumu apliecības, izriet gan no atvieglojumu režīma, kas izveidots ar Turcijas Republiku, gan arī no KMK piemērošanas regulas 93. panta. Pretēji Komisijas apgalvojumiem Lēmuma Nr. 1/96 4. pantā esot atsauce uz KMK piemērošanas regulas 93. pantu, un tā noteikumi ir ievēroti, jo vārdi “A veidlapa” ir aizstāti ar apzīmējumu “A.TR.1”. Līdz ar to Asociācijas padomes lēmumos neesot skaidri jāparedz pienākums nosūtīt paraugus. Komisija nepamatoti apgalvojot, ka attiecībā uz izcelsmes valsts noteikumiem atsauce uz Asociācijas līgumu, kā arī attiecīgajiem noteikumiem, kas ir izdarīta ar KMK 27. panta a) punktu un 20. panta 3. punkta d) apakšpunktu, nošķir vajadzību nosūtīt minētos paraugus.

- ¹⁴⁰ Turklāt pienākums nosūtīt paraugus ir jāievēro ne tikai attiecībā uz apliecībām, kas izsniegtas saskaņā ar Lēmuma Nr. 1/96 12. panta 5. punktā paredzēto vienkāršoto procedūru, bet ir jāievēro visos gadījumos, jo tas ir minēto apliecību īstuma un pareizības kontroles pamats. Šis pienākums izrietot no Lēmuma Nr. 1/95 26. panta, tā kā tas lauksaimniecības produktu tirdzniecības jomā paredz pakāpeniski uzlabot atvieglojumu režīmu.
- ¹⁴¹ Attiecībā uz Komisijas argumentu par to, ka Turcijas Republika neesot Kopienas dalībvalsts un ka tās suverēnā vara ļauj tai izvēlēties, vai tā vēlas uzņemt šādu paraugu nosūtīšanas pienākumu, prasītāja atzīmē, ka eksistē daudzas citas suverēnas valstis, ar kurām administratīvās sadarbības ietvaros panākta vienošanās par šāda pienākuma izpildi. Piemēram, prasītāja min Eiropas Vidusjūras reģiona valstu un Izraēlas valsts noslēgto 2000. gada 21. jūnija nolīgumu (OV L 147, 1. lpp.).
- ¹⁴² Visbeidzot, prasītāja uzsver — ja dalībvalsts muitas iestādei ir pienākums par apliecībām, kas izsniegtas, piemērojot 1994. gada Vispārējo vienošanos par tarifiem un tirdzniecību (VVT), nosūtīt Komisijai zīmogu un parakstu paraugus Eiropas Savienības iekšienē, kur darbojas Muitas savienība un Kopējā lauksaimniecības politika, tad šāds pats pienākums vēl jo vairāk ir spēkā attiecībās starp Kopienu un Turcijas Republiku.
- ¹⁴³ Komisija apliecina, ka Turcijas iestādēm nebija nekāda pienākuma nosūtīt tai zīmogu un parakstu paraugus, kas lietoti muitas birojos. Komisija uzskata, ka KMK piemērošanas regulas 93. pants šai situācijā nav piemērojams, jo tas attiecas tikai uz *APR* veidlapām un “*A* veidlapas” izcelsmes valsts apliecībām, kuras lieto, importējot preces no jaunattīstības valstīm, turklāt KMK 20. pantā nav teikts, ka tas pēc analogijas būtu piemērojams arī Asociācijas līgumam.

¹⁴⁴ Komisija apgalvo, ka 28. panta 4. punkts Komisijas 1988. gada 16. novembra Regulā (EEK) Nr. 3719/88, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus lauksaimniecības produktu eksporta un importa licencēm un nodevu noteikšanai (OV L 331, 1. lpp.), ko Tiesa skaidrojusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Bonn Fleisch Ex- und Import*/Komisija, neparedz šādu pienākumu, jo šīs regulas 1. pants ierobežojot tās piemērošanas jomu. Tajā nav minēta Muitas savienība un/vai Asociācijas līgums, turklāt Asociācijas padomes lēmumi un Kopienas regulas, ar kurām tie apstiprināti, neparedz, ka šai kontekstā Regula Nr. 3719/88 būtu piemērojama pēc analogijas.

¹⁴⁵ Komisija turklāt uzskata, ka līdzības ar Vidusjūras reģiona valstu konvenciju, kas ir saistoša Eiropas Savienībai un Izraēlas valstij, neļauj secināt, ka būtu piemērojams KMK piemērošanas regulas 93. pants. Tam pretrunā būtu Asociācijas līguma un Asociācijas padomes lēmumu skaidrs saturs.

¹⁴⁶ Komisija arī norāda, ka prasītāja ignorē faktu, ka saskaņā ar Asociācijas līgumā noteikto kārtību A.TR.1 preču pārvadājumu apliecību eventuālo viltojumu atklāšana ir kompetento Turcijas iestāžu, nevis Kopienas iestāžu uzdevums. Komisija norāda — Turcijas iestādes vairākkārt, proti, arī iepriekšminētajā 1999. gada 8. marta vēstulē, ir skaidri norādījušas, ka 32 Apstrīdētās apliecības nav autentiskas, jo tās ir viltotas. Līdz ar to prasītājas pieņēmumi attiecībā uz Apstrīdēto apliecību istumu ir nebūtiski.

¹⁴⁷ Attiecībā uz prasītājas apgalvojumiem, ka zīmogi un paraksti esot grūti salasāmi vai novecojuši, Komisija norāda, ka, ja arī tie tādi ir kopijās, uz kurām atsaucas prasītāja, tas nenozīmē, ka tādi ir arī oriģināli. Turklāt tas, ka zīmogi ir veci vai nesalasāmi, nebūt neļauj secināt, ka attiecīgās apliecības ir nākušas no Turcijas iestādēm.

Pirmās instances tiesas vērtējums

— Ievada apsvērumi

¹⁴⁸ Vispirms jāatzīmē, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, vērtējot, vai trešo valstu iestādes un/vai Komisija ir pieļāvusi pārkāpumus, kas varētu radīt īpašu situāciju KMK 239. panta izpratnē, katrā konkrētajā gadījumā ir jāpārbauda minēto iestāžu un Komisijas pienākumi saistībā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Hyper/Komisija*, 117. punkts).

¹⁴⁹ Šeit būtiski ir atzīmēt, ka prasītājas argumentu pamatā ir pieņēmums, ka Turcijas iestādes patiešām ir izsniegušas šīs Apstrīdētās apliecības. Dažādie Turcijas iestāžu pārkāpumi šo pieņēmumu varētu pamatot. Prasītāja tādējādi apgalvo, ka īpašā situācija, kurā tā nonākusi, izriet no visiem lietas apstākļiem kopumā, proti, pārkāpumiem, kuros vainojamas Turcijas iestādes.

— Lietas būtība

¹⁵⁰ Attiecībā uz pārkāpumiem, kas saistīti ar Turcijas iestāžu zīmogiem un parakstiem, jāatzīmē, ka prasītājas argumenti par to, ka uz Apstrīdētajām apliecībām redzami zīmogi un paraksti esot autentiski, ir nebūtiski. To, vai dokumenti ir īsti vai viltoti, var noteikt tikai iestādes, kas ir tos izsniegušas, kā tas norādīts iepriekš 120. un 121. punktā. Šai gadījumā Turcijas iestādes konstatēja, ka Apstrīdētās apliecības ir viltotas. Līdz ar to pat pieņemot, ka Mersinas Muitas dienesta zīmogu oriģināli ir

grūti salasāmi, fakts, ka uz Apstrīdētajām apliecībām ir uzspiesti grūti salasāmi zīmogi, neko nenožīmē. Līdzīgs secinājums jāizdara attiecībā uz prasītājas argumentiem par to, ka tās rīcībā esošās Apstrīdēto apliecību kopijas līdzinoties autentiskām apliecībām.

151 Visbeidzot, ir noraidāms arī prasītājas arguments par to, ka Itālijas muitas iestādes esot salīdzinājušas zīmogu paraugus ar Apstrīdētajām apliecībām, pirms tās pieņemtas, un tas apliecinot to autentiskumu. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka nodokļu maksātājs nevar tiesiski paļauties uz apliecības derīgumu, tiklīdz to pieņem kādas dalībvalsts muitas iestādes, jo tas, ka tās pirmo reizi ir pieņemtas, nebūt neizslēdz iespēju tās pārbaudīt vēlāk (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Faroe Seafood* u.c., 93. punkts un tajā minētā judikatūra).

152 Tā kā ar prasītājas argumentiem tai nav izdevies rast pamatojumu nekādam īpašai situācijai, tie ir noraidāmi.

b) Par apliecību reģistrēšanu Turcijas iestādēs

Lietas dalībnieku argumenti

153 Prasītāja apgalvo, ka Apstrīdētās apliecības esot autentiskas, jo tās ir oficiāli reģistrētas. Šai sakarā prasītāja apgalvo, ka Mersinas Muitas dienestā esot reģistrs, kurā ierakstīti visu 32 Apstrīdēto apliecību numuri. Pamatojot šo apgalvojumu,

prasītāja norāda, ka tās pilnvarotie ir redzējuši Mersinas muitas reģistrus un lūguši Turcijas ierēdnim tos nokopēt. Viņš sākotnēji ir bijis gatavs izpildīt šo lūgumu, bet pēc tam atteicies, jo viņam izteikti draudi.

154 Attiecībā uz Turcijas iestāžu pienākumu ierakstīt A.TR.1 apliecību numurus muitas reģistros prasītāja noraida Komisijas argumentu, ka nav neviena Asociācijas padomes lēmuma, kas to paredzētu. Pēc prasītājas domām, šāda reģistrācija ir Turcijas tiesību sistēmas jautājums. Reģistrācija ir tik acīmredzama lieta, ka to neesot vajadzības paredzēt nevienā Asociācijas padomes lēmumā.

155 Tomēr laba sadarbība prasot, lai A.TR.1 apliecības Turcijā tiek ne tikai reģistrētas, bet arī arhivētas. Šeit prasītāja atsaucas uz Lēmuma Nr. 1/95 7. pielikuma 7. panta 2. punktu, kas paredz, ka palīdzības lūgumu apmierina saskaņā ar tās līgumslēdzējas puses tiesību aktiem, kurai tiek izteikts šis lūgums. Šis noteikums uzliekot Turcijas iestādēm pienākumu reģistrēt izsniegtās apliecības, norakstot vismaz tos datus, kas minēti A.TR.1 apliecības 12. ailē. Apliecības esot jāreģistrē, jo bez reģistrācijas nav iespējams sniegt informāciju par to autentiskumu un pareizību, un atvieglojumu režīms sakarā šādu reģistrāciju ir Turcijas un Kopienu sadarbības stūrakmens.

156 Prasītāja turklāt norāda, ka Lēmuma Nr. 1/96 8. panta 1. punkts paredz, ka A.TR.1 preču pārvadājumu apliecību paraksta eksportētājvalsts muitas iestādes. Lēmuma Nr. 1/96 II pielikuma II punkta 12. apakšpunkts paredz, ka 12. ailes norādes aizpilda kompetentā iestāde. Tātad visu 32 Apstrīdēto A.TR.1 apliecību 12. ailē ir ne tikai zīmogs un paraksts, bet arī speciāls reģistrācijas numurs un konkrēts datums, kas ir jāieraksta kompetentās muitas iestādes reģistrā.

157 Prasītāja visbeidzot apgalvo, ka 32 Apstrīdēto apliecību pārbaude liecinot, ka tās atbilst spēkā esošajiem paraugiem (Lēmuma Nr. 1/96 10. panta 2. punkta otrajai daļai un 1. pielikumam). Kreisajā iekšējā malā šīm apliecībām uzdrukāts apstiprinātas tipogrāfijas nosaukums, adrese un logo, kā arī sērijas numurs, pēc kura tās identificēt. Attiecībā uz Komisijas argumentu, ka viltotāji būtu varējuši maksimāli ievērot oriģinālu sērijas numurus, prasītāja atzīmē, ka tā esot tikai spekulācija.

158 Komisija vispirms atzīmē, ka nedz Asociācijas līgums, nedz Asociācijas padomes lēmumi neparedz nekādus muitas apliecību reģistrus.

159 Pat ja tādi eksistē, Turcijas iestādes tikpat labi varēja izsniegt prasītājai minētās 32 A.TR.1 apliecības citām preču partijām, nevis tām, par kurām ir radušās domstarpības. Līdz ar to ir iespējams, ka viltotāji ir nokopējuši 32 autentiskās apliecības, kas attiecās uz citām precēm, un pēc tam lietojuši tās apstrīdētajiem sūtījumiem.

160 Komisija visbeidzot norāda, ka prasītājas arguments par viltoto apliecību atbilstību pareizajiem paraugiem ir nebūtisks, jo paraugi ir pieejami visiem. Attiecībā uz argumentu, ka uz Apstrīdētajām apliecībām esot bijis arī likumīgas turku tipogrāfijas nosaukums, adrese un logo, Komisija norāda, ka tas sakāms tikai par dažām no šīm 32 Apstrīdētajām apliecībām, turklāt pēc uzspiestajiem uzrakstiem ir grūti noteikt, vai tie patiešām ir tipogrāfiju raksturlielumi vai kaut kādas fiktīvas norādes. Šeit Komisija atzīmē, ka, pat ja ir runa par apstiprinātu tipogrāfiju norādēm, var pieņemt, ka no tām aprītē nonācis ir pietiekami liels autentisku apliecību skaits, kas ļauj viltotājam iegūt īstu apliecību vai kopētu paraugu, lai pēc tā izgatavotu viltojumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- ¹⁶¹ Attiecībā uz Turcijas iestāžu veikto apliecību reģistrāciju jāatzīmē, ka nedz Asociācijas līgums, nedz tā piemērošanas noteikumi neparedz šādu reģistru uzturēšanu. Tomēr Lēmuma Nr. 1/96 II pielikuma II punkta 12. apakšpunkts paredz, ka 12. ailē ierakstāms dokumenta numurs — A.TR.1 apliecība. Tā paša lēmuma 13. pantā noteikts, ka gadījumos, kad apliecība ir vairākās daļās, 12. ailē īpaši norādāms sākotnējās [pirmās] apliecības reģistrācijas numurs. Tātad pastāv iespēja, ka šīs A.TR.1 apliecības reģistrē iestādes, kas tās izsniegušas, tomēr prasītāja nekādi nepierāda, ka šādi reģistri tiešām pastāv.
- ¹⁶² Jākonstatē, ka, pat pieņemot, ka 12. ailes numuri ir reģistrēti Turcijas muitas iestādē, tas nenozīmē, ka apliecības ir autentiskas. Komisija pamatoti atzīmē, ka viltotāji esot ieinteresēti lietot viltotas apliecības ar reģistrācijas numuriem, kas atbilst īstām apliecībām.
- ¹⁶³ Bet prasītāja nekādi nepierāda, ka šajos reģistros sniegtie numuri patiešām sakrīt ar Apstrīdēto apliecību numuriem. Tā tikai apgalvo, ka tās pārstāvji esot konstatējuši, ka šādi reģistri eksistē, kā arī piedāvā pieaicināt viņus par lieciniekiem.
- ¹⁶⁴ No tā izriet, ka šiem argumentiem nav nozīmes, līdz ar to tie noraidāmi.

c) Par Turcijas muitas iestāžu iesaisti

Lietas dalībnieku argumenti

¹⁶⁵ Prasītāja apgalvo, ka neesot iespējams precēm dabūt A.TR.1 apliecību bez Turcijas iestāžu līdzdalības. Spēkā esošie tiesību akti paredz dažādus drošības pasākumus pret ļaunprātīgu A.TR.1 apliecību izmantošanu — tās paraksta tikai eksportētājvalsts muitas iestādes, vienlaikus tās reģistrē, kontrolējot arī preces, uz kurām tās attiecas, lai garantētu, ka tās tiek patiešām izvestas. A.TR.1 apliecības esot eksportētāja rīcībā, veicot eksportu, un tās parakstīt pēc eksporta iespējams tikai izņēmuma gadījumā (skat. Lēmuma Nr. 1/96 8. panta 1. punktu, kā arī Lēmuma Nr. 5/72 4. panta 1. punktu). Šie noteikumi garantē kompetentajai muitas iestādei iespēju pēc A.TR.1 apliecības nodošanas eksportētājam pārbaudīt, vai apliecība atbilst preču izcelsmei.

¹⁶⁶ Komisija atzīmē, ka prasītājas argumenti par Turcijas iestāžu līdzdalību Apstrīdēto apliecību iesniegšanā esot nebūtiski. Komisija uzsver, ka nav nekādu šaubu, ka spēkā esošo tiesību aktu uzdevums ir nepieļaut, ka A.TR.1 apliecības tiek iesniegtas par produktiem, kas nav no Turcijas. Šai gadījumā A.TR.1 apliecību iesniegšana attiecībā uz apstrīdēto eksportu nenozīmē, ka būtu pastāvējusi kāda pretlikumīga vienošanās ar Turcijas muitas iestādēm.

Pirmās instances tiesas vērtējums

¹⁶⁷ Attiecībā uz Turcijas iestāžu līdzdalību jāatgādina, ka Apstrīdētās apliecības ir izrādījušās viltotas. Viltotu dokumentu iesniegšana neļauj secināt, ka pastāv kāda

pretlikumīga vienošanās starp eksportētājiem un muitas iestādēm, kuras tos izsniedz.

168 Šis arguments ir nepamatots un tāpēc noraidāms.

d) Par noteikumu pārkāpumiem administratīvā atbalsta jomā

Lietas dalībnieku argumenti

169 Prasītāja apgalvo, ka Turcijas iestādēm saskaņā ar Asociācijas līguma piemērošanas noteikumiem esot saistošs pienākums sniegt administratīvu atbalstu. Prasītāja šeit atsaucas uz Lēmuma Nr. 1/96 15. pantu un Lēmuma Nr. 1/95 26. pantu un 7. pielikumu. Attiecībā uz Komisijas argumentu par to, ka Lēmumi Nr. 1/95 un Nr. 1/96 esot piemērojami tikai no 1995. gada 31. decembra, prasītāja apstiprina, ka, pirmkārt, administratīvā atbalsta princips jau bija spēkā atbilstoši iepriekšējiem lēmumiem un, otrkārt, ka Lēmumi Nr. 1/95 un Nr. 1/96 izveidoja formālas tiesības, kas ir piemērojamas arī ar atpakaļejošu spēku.

170 Šai lietā Turcijas iestādes esot pārkāpušas savu pienākumu sniegt ātru un efektīvu palīdzību izmeklēšanai attiecībā uz aprītē esošām apliecībām un it īpaši pienākumu ātri darīt zināmu precīzu informāciju par Apstrīdēto apliecību autentiskumu. Šie pārkāpumi vedinot uz visnotaļ ticamām domām par to, ka tās ir piedalījušās to izsniegšanā.

171 Pēc tam prasītāja izklāsta principus, pēc kuriem Turcijas iestādes būtu varējušas noteikt, vai A.TR.1 apliecības ir kļūdainas vai viltotas. Līdz ar to apliecības par Turcijā pārstrādātiem un vēlāk eksportētiem sulu koncentrātiem no trešām valstīm esot atzītas par kļūdainām, jo tās ir nepareizi vizētas. Toties A.TR.1 apliecības, kas izsniegtas par augļu sulu koncentrātiem, kuri Turcijā izgājuši tranzīta režīmu (t.s., *Transit-Trade-Regime*) esot uzskatītas par viltotām. Šis nošķirums esot manāms Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības 1998. gada 10. jūlija un 1999. gada 1. oktobra vēstulēs, kas, attiecīgi, sūtītas Komisijai un OLAF, kā arī 1999. gada 12. oktobra vēstulē, ko UCLAF adresējusi *Guardia di Finanza* (iestāde, kuras uzdevums ir cīnīties pret finanšu pārkāpumiem). Prasītājas pieņemumu apliecinot UCLAF 1998. gada 21. decembra pārskats, kurā apliecināts, ka notikušajā nav vainojami tikai eksportētāji, tāpēc ir vajadzīga pamatīgāka izmeklēšana Mersinas Muitas birojā.

172 Lai pierādītu Turcijas iestāžu nevēlēšanos sniegt administratīvo atbalstu, prasītāja, pirmkārt, atsauca uz Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības 1998. gada 9. janvāra vēstuli UCLAF, kurā Turcijas iestādes norādīja, ka tobrīd UCLAF pārstāvjiem Turcijā ierasties neesot nepieciešams. Prasītāja apstrīd Komisijas apgalvojumus, ka šai vēstulē neesot minēts koncentrētas ābolu sulas eksports.

173 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības 1998. gada 10. jūlija vēstulē, kas minēta 41. punktā, atbilstoši A.TR.1 apliecības 14. ailes norādēm nav precizēt, vai minētās 22 apliecības ir viltotas vai kļūdainas, bet lietots tikai vārds “false”, kas ietverot abas iespējas. Prasītāja šai sakarā apgalvo, ka, lai gan A.TR.1 apliecības 14. ailes virsraksts ir “Kontroles pieprasījums”, bet 15. ailes nosaukums ir “Kontroles rezultāts”, dokumenti attiecībā uz konkrētu atbildi, kas sniegta uz Apstrīdēto apliecību kontroles pieprasījumiem, neesot uzrādīti.

- 174 Treškārt, prasītāja uzsver, ka Komisija C punktā savā 1999. gada 26. augusta vēstulē, kas adresēta Ķelnes [*Cologne*] (Vācija) Muitas Kriminālpolicijai, norāda, ka *OLAF* ir lūgusi Turcijas iestādēm attiecībā uz ikvienu nederīgo apliecību precizēt, vai tā ir falsificēta vai kļūdaina. Prasītāja apliecina, ka nezina, vai tas ir izdarīts.
- 175 Kas attiecas uz dažādajiem pretrunīgajiem Turcijas iestāžu apgalvojumiem, prasītāja norāda, ka dažkārt vienas un tās pašas apliecības atzītas par derīgām, citkārt tās atzītas par kļūdainām un, visbeidzot, apliecības, kas sākotnēji uzskatītas par viltotām, vēlāk atzītas par kļūdainām. Komisijas aizstāvības raksta pielikumā pievienoto dokumentu saraksts pierāda, ka laikposmā no 1998. līdz 1999. gadam starp Komisiju un Turcijas iestādēm bijušas 28 vēstules, turklāt faktu konstatējumi nav bijuši galīgi, bet sarakste ar Turcijas Pastāvīgo pārstāvniecību pārtrūka 1999. gadā, jo Turcijas iestādes no 2000. gada ir atteikušās no pilnīgi jebkādas sadarbības ar Komisiju.
- 176 Kā piemēru prasītāja min A.TR.1 apliecību D 437214, kura 1999. gada 8. martā nosaukta par viltotu, bet pēc tam atzīta par kļūdainu.
- 177 Tāpat no 1999. gada 16. jūlija līdz 27. septembrim A.TR.1 apliecību D 412662 trijos atšķirīgos sūtījumos Turcijas iestādes nosaukušas par kļūdainu, daļēji pareizu un beigās arī par autentisku (1999. gada 16. jūlija, 19. augusta un 27. septembra vēstules).
- 178 Turklāt A.TR.1 apliecība D 141591 sākotnēji uzskatīta par viltotu (1998. gada 15. maija vēstulē), bet pēc tam atzīta par kļūdainu (1999. gada 19. augusta vēstulē), jo preces, uz kurām attiecās šī apliecība, nenāca no Turcijas. Prasītāja uzskata, ka A.TR.1 apliecība D 141591 ir pielīdzināma apliecībām A.TR.1 C 982920 un

C 982938, kuras klasificētas kā kļūdainas un attiecībā uz kurām Komisija pēc tam atteikusies piedzīt muitas nodokļus. Uz Komisijas apgalvojumu, ka Ravnas Muiņas dienests 1998. gada 12. jūnijā sniedzis atzinumu, norādot, ka A.TR.1 apliecība D 141591 ir viltota, prasītāja atbild, ka nav varējusi iepazīties ar šo dokumentu, kad tai ļauts piekļūt lietai.

¹⁷⁹ Arī Ravnas *Tribunale civile e penale* apliecinājusi, ka sniegtā informācija ir pretrunīga. Šai sakarā prasītāja norāda, ka Veronas (Itālija) Prokuratūra arī ir izbeigusi kriminālizmeklēšanu, secinot, ka kriminālpolicijas pieprasījumi pēc pierādījumiem ir palikuši bez atbildes. Prasītāja norāda, ka kompetents Veronas prokurors ir lūdzis *Guardia di Finanza* [Finanšu uzraugs] norādīt, uz kādu dokumentu, elementu un pierādījumu pamata Turcijas iestāžu izsniegtās apliecības atzītas par faktiski viltotām, jo Itālijas iestādes nav saņēmušas nekādu atbildi.

¹⁸⁰ Prasītāja turklāt uzskata, ka tas, ka Turcijas muitas iestādes ir atzinušas, ka no 103 izkontrolētajām apliecībām kļūdainas bijušas 17 vai 16, ja neņem vērā A.TR.1 apliecību D 437214, nozīmē, ka tās apzināti ir vizētas nepareizi, līdz ar to minēto apliecību kontrole ir apšaubāma un nevar paļauties uz administratīvā atbalsta ietvaros sniegto ziņu precizitāti.

¹⁸¹ Pretēji Komisijai prasītāja saskata tiešas paralēles šai lietā un iepriekšminētajā spriedumā apvienotajās lietās *Télévision turcs*, proti, apstākli, ka Turcijas iestādes nekad nav paziņojušas, ka trešās puses būtu tās maldinājušas un ka to pretrunīgie paziņojumi liegta tām konstatēt faktus.

- 182 Attiecībā uz Komisijas argumentu, ka prasītāja mēģinot radīt sajukumu, atsaucoties uz Turcijas iestāžu paziņojumiem par to, ka neparakstītas apliecības ir kļūdainas, prasītāja atzīmē, ka dažādo Turcijas iestāžu sniegto ziņu pretrunīgums par citām apliecībām, kas nav Apstrīdētās apliecības, ir būtisks, analizējot visus Turcijas iestāžu paziņojumus kopumā, tostarp tos, kas attiecas uz Apstrīdētajām apliecībām.
- 183 Attiecībā uz Komisijas argumentu, ka daži Turcijas iestāžu paziņojumi atspoguļo tikai pagaidu secinājumus, prasītāja norāda, ka savstarpējā atbalsta noteikumi neparedz šādu secinājumu vai darba dokumentu nosūtīšanas iespēju.
- 184 Komisija noraida prasītājas apgalvojumus par Turcijas iestāžu dažādajiem pārkāpumiem attiecībā uz sadarbības pienākumu, kā arī apstrīd, ka tās būtu sniegušas pretrunīgus paziņojumus.
- 185 Attiecībā uz sadarbības pienākumu Komisija, pirmkārt, atzīmē, ka Lēmumi Nr. 1/95 un Nr. 1/96, ar kuriem prasītāja pamato šo Turcijas iestāžu pienākumu, stājās spēkā tikai asociācijas režīma beigu posmā, līdz ar to tas neattiecas uz Apstrīdētajām apliecībām, kas uzrakstītas pārejas posma laikā. Līdz ar to uz tām attiecas Regulas Nr. 4115/86 2. panta 3. punkts un 11. pants Lēmumā Nr. 5/72, kas grozīts ar 12. punktā minēto Lēmumu Nr. 1/78.
- 186 Komisija norāda, ka līdzība minēto spriedumu apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs* nav pamatota, jo šai lietā ir pilnīgi atšķirīgi fakti. Komisija šeit atgādina, ka šais lietās pasludinātie spriedumi nebija saistīti ar viltotām apliecībām, bet gan Turcijas iestāžu izsniegtām apliecībām, kas izrādījās nederīgas, jo tās neatbilda likumos noteiktajām

prasībām. Šai lietā Pirmās instances tiesa konstatēja, ka Turcijas iestādes ir vilcinājušās noskaidrot šo situāciju, jo, sadarbojoties, tās būtu atklājušas pašas savus pārkāpumus. Bet šai lietā Turcijas iestādes nevarēja gribēt “piesegt” savus eventuālos pārkāpumus, jo tās nav piedalījušās Apstrīdēto apliecību sagatavošanā. Turklāt Pirmās instances tiesa nekādā ziņā nav apliecinājusi, ka Turcijas iestāžu nesadarbošanās varētu būtiski liecināt par to līdzdalību pretlikumībās, kā to apgalvo prasītāja.

¹⁸⁷ Saistībā ar prasītājas argumentu, ka Turcijas iestādes ir zinājušas, ka tās ir izsniegušas 16 vai 17 kļūdainas A.TR.1 apliecības, Komisija atzīmē, ka tam nav nozīmes, jo šīs apliecības nav šīs tiesvedības priekšmets, turklāt prasītāja ir jau saņēmusi muitas nodokļu kompensāciju par tām, kā to paredz KMK 239. pants. Gluži otrādi — apstākļi, ka Turcijas iestādes ir godīgi atzinušas, ka tās ir izsniegušas 16 vai 17 kļūdainas apliecības, liecina, ka tās ir piedalījušās faktu noskaidrošanā, nerūpējoties par savu reputāciju, un tas nozīmē, ka to paziņojumi par Apstrīdēto apliecību autentiskumu ir ticami.

¹⁸⁸ Turklāt, pievēršoties prasītājas argumentam, ka Turcijas iestādes nav aizpildījušas Apstrīdēto apliecību 14. un 15. aili, Komisija norāda, ka šīs ailes ir paredzētas tikai kontroles pasākumiem attiecībā uz apliecību saturu, proti, attiecīgo preču faktisko izcelsmi. Tā kā Apstrīdētās apliecības ir viltojumi, Turcijas iestādēm nebija nekāda pamata tās kontrolēt vēl sīkāk un aizpildīt 14. un 15. aili.

¹⁸⁹ Visbeidzot, Komisija paziņo, ka nepiekrīt prasītājas tēzei, saskaņā ar kuru Turcijas iestāžu paziņojumi 1998. gada 9. janvāra vēstulē *UCLAF*, kurā norādīts, ka *UCLAF* nav jāsāk pārbaudes Turcijā, apliecinot šo iestāžu līdzdalību. Komisijasprāt, šis paziņojums neattiecas uz turpmāku Apstrīdēto apliecību kontroli, kas tai laikā vēl nebija uzsākta. Turklāt Komisija norāda, ka pēc sākotnējās *ad hoc* izmeklēšanas

1998. gada decembrī Turcijā ieradās kāda *UCLAF* kontroles grupa, kuras veiktās izmeklēšanas rezultātā drīz vien — 1999. gada 8. martā — bija iespējams secināt, ka Apstrīdētās apliecības nav autentiskas, jo tās ir viltotas.

¹⁹⁰ Otrkārt, Komisija apgalvo, ka prasītājas apgalvojumi par Turcijas iestāžu sniegto paziņojumu pretrunīgumu arī ir nebūtiski.

¹⁹¹ Komisija, pirmkārt, norāda, ka prasītājas minētā sarakste ir saistīta ar nederīgām, tomēr autentiskām apliecībām, kas nav Apstrīdētās apliecības. Otrkārt, runa ir par pagaidu secinājumiem, kas paziņoti pirmajā izmeklēšanas posmā — šādi secinājumi var būt tikai provizoriski. Turcijas iestādes nekad nav atsaukušas savus konstatējumus, kuri sniegti 1999. gada 8. marta vēstulē un saskaņā ar kuriem Apstrīdētās apliecības ir viltotas, jo tās nav izsniegušas Turcijas iestādes.

¹⁹² Saistībā ar prasītājas apgalvojumiem apliecības Nr. D 141591 sakarā Komisija apgalvo, ka tiem nav nozīmes, jo to nav Apstrīdēto apliecību sarakstā, kuru Turcijas iestādes atsūtījušas ar 1999. gada 8. marta vēstuli. Komisija tomēr atgādina, ka ar 2002. gada 3. jūnija vēstuli tā izteikusi Itālijas muitas iestādēm skaidru lūgumu precizēt, vai attiecīgā apliecība ir viltota, vai tikai neprecīzi aizpildīta. Ar 2002. gada 6. jūnija vēstuli, kas nosūtīta Komisijai ar 2002. gada 7. jūnija vēstuli, Ravennas Muitas dienests informēja augstākstāvošās struktūras Boloņā un Romā, ka minēto pārvadājumu apliecību Turcijas iestādes 1998. gada 15. maija dienesta vēstulē klasificējušas kā viltotu. Šo viltojumu apliecinājusi arī *UCLAF*, kad tā 1998. gada oktobrī veikusi izmeklēšanu Ankarā. Turklāt Ravennas Muitas dienests norādījis, ka

prasītāja nav cēlusi apelāciju pret vēlāko nodokļu iekasēšanu, kas notikusi pēc viltojuma konstatēšanas, un nav iesniegusi arī lūgumu par šo nodokļu kompensāciju, tādējādi atzīstot, ka minētā apliecība ir viltota.

Pirmās instances tiesas vērtējums

¹⁹³ Jāatgādina, ka saskaņā ar tiesību aktiem, kas bijuši spēkā lietas faktu rašanās laikā, Asociācijas līguma Līgumslēdzējas puses sniedz viena otrai atbalstu, lai garantētu pareizu muitas tiesību aktu piemērošanu. Savstarpējais atbalsts nozīmē preču pārvadājumu apliecību autentiskuma un pareizības kontroli (Muitas savienības pārejas posmā skat. Regulas Nr. 4115/86 2. panta 3. punktu un 11. pantu Lēmumā Nr. 5/72, kas grozīts ar Lēmumu Nr. 1/78; Muitas savienības beigu posmā skat. Lēmuma Nr. 1/95 7. pielikuma 2. pantu un 29. pantu, kā arī Lēmuma Nr. 1/96 15. pantu).

¹⁹⁴ Pirmkārt, attiecībā uz prasītājas argumentu, ka Turcijas iestāžu neizpildītais pienākums sniegt ātru un efektīvu palīdzību liecinot, ka tās piedalījušās viltoto apliecību uzrakstīšanā un izsniegšanā, vispirms jākonstatē, ka vēlākā prasītājas importa apliecību kontrole sākās pēc Turcijas iestāžu 1998. gada 15. maija vēstules Rāvennas muitas dienestam, kurā bija norādīts, ka apliecība D 141591 ir viltota. Pēc šī atklājuma *UCLAF* devās pirmajā izmeklēšanas komandējumā uz Turciju no 1998. gada 12. līdz 15. oktobrim, proti, tikai piecus mēnešus pēc tam, kad tika saņemta informācija no Turcijas iestādēm. Laikposmā no 1998. gada 30. novembra līdz 2. decembrim notika otrais komandējums. Jāatzīmē, ka prasītāja uzskata, ka

Turcijas iestāžu 1998. gada 9. janvāra vēstule ar norādi, ka *UCLAF* komandējums nav nepieciešams, apliecinot, ka tās negrib sadarboties. Tomēr ir zināms, ka izmeklēšana Apstrīdēto apliecību sakarā sākās tikai pēc 1998. gada 15. maija, turklāt pēc pirmā viltojuma atklāšanas *UCLAF* uzsāka laicīgu izmeklēšanu.

¹⁹⁵ Jākonstatē, ka Turcijas iestādes izskatīja lielu apliecību skaitu, tostarp 103 prasītājas iesniegtās apliecības, tomēr par spīti šim apstāklim saraksts ar apliecībām, kuras minētās iestādes uzskatīja par viltotām, tika nosūtīts Ravnas Muitas dienestam ar 1999. gada 8. marta vēstuli, proti, nepilnus trīs mēnešus pēc pēdējā *UCLAF* komandējuma uz Turciju.

¹⁹⁶ Jāatzīmē, ka Kopienas iestādes un Turcijas iestādes Apstrīdēto apliecību sakarā apmainījās ar plašu saraksti. Tāpēc jāatzīmē, ka prasītājas apgalvojumiem par Turcijas iestāžu, konkrēti, Turcijas Pastāvīgās pārstāvniecības atteikšanos no 2000. gada sadarboties ar Komisiju trūkst jebkādu pierādījumu. Arī Veronas Prokuratūras lēmuma saturs, ar kuru izbeigta pret prasītāju uzsāktā izmeklēšana, neļauj šai sakarā izdarīt nekādus lietderīgus secinājumus. Šai lēmumā kompetentais prokurors tikai min grūtības, kas radušās, vācot pierādījumus, nekādā veidā tomēr nenorādot, kas tajās vainojams. Līdz ar to šis arguments ir nepamatots un ir noraidāms.

¹⁹⁷ Otrkārt, jāatzīmē, ka prasītāja apgalvo, ka Turcijas iestādes ir traucējušas konstatēt faktus, jo tās ir sniegušas pretrunīgas ziņas par preču pārvadājumu apliecību pareizību un autentiskumu. Šeit prasītāja min trīs konkrētas apliecības, proti, A.TR.1 D 437214, D 141591 un D 412662, par kurām Turcijas iestādes sniegušas nevienādus vērtējumus.

198 Kā norāda Komisija, tikai viena A.TR.1 apliecība D 437214 iekļauta Apstrīdēto apliecību skaitā, bet uz abām pārējām šī tiesvedība neattiecas. Tomēr ir jāatzīmē arī tas, ka prasītāja izmanto eventuālās pretrunas šo trīs apliecību vērtējumā, lai pierādītu, ka visu Turcijas iestāžu veikto prasītājas preču pārvadājumu apliecību pārbaudes nav bijušas pietiekami stingras. Tā kā kļūdas apliecību autentiskuma kontrolē var būt smags Turcijas iestāžu pārkāpums saistībā ar pienākumiem, kurus tām uzliek Asociācijas līgums, ir jāpārbauda prasītājas apgalvojumu nozīme arī attiecībā uz apliecībām, kas nav Apstrīdētās apliecības.

199 Runājot par apliecību D 141591, jāatzīmē, ka no šīs lietas materiāliem izriet, ka Turcijas iestādes tās vispirms uzskatījušas par viltotām, bet pēc tam par kļūdainām. Tieši šo neskaidrību dēļ Komisija 2002. gada 3. jūnijā lūgusi precizējumus. No Itālijas iestāžu atbildes 2002. gada 7. jūnijā izriet, ka minētās apliecības neistumu Turcijas iestādes vēlāk apliecinājušas 1999. gada 8. marta vēstulē, kurā norādīti Turcijā veiktās izmeklēšanas galīgie rezultāti. No šī 2002. gada 7. jūnija paziņojuma izriet, ka minētās apliecības neistuma konstatējuma pamatā ir arī secinājumi, ko izdarījusi *UCLAF*, 1998. gada oktobrī veicot izmeklēšanu Turcijā. Līdz ar to jāsecina, ka eventuālās pretrunas šīs apliecības vērtējumā ir novērstas jau 1998. gada oktobrī, līdz ar to par tās neautentiskumu 1999. gada 8. martā vairs nevarēja būt šaubu. Visbeidzot jāatzīmē, ka šī apliecība nav iekļauta Apstrīdēto apliecību skaitā. Turklāt prasītāja patiešām nav cēlusi ne apelāciju pret nodokļu iekasēšanu, kas notikusi pēc viltojuma konstatēšanas, ne arī lūgusi iekasētos nodokļus kompensēt, tādējādi netieši atzīstot, ka minētā apliecība ir viltota.

200 Attiecībā uz apliecību D 412662 jākonstatē, ka 1999. gada 16. jūlija vēstulē Turcijas iestādes ir klasificējuši to kā kļūdainu, jo preces, uz kurām tā attiecās, nebija Turcijas izcelsmes. Pēc tam Turcijas iestādes ar 1999. gada 10. augusta vēstuli informēja *OLAF*, ka tās ir kļūdījušās un ka minētā apliecība ir jāuzskata par daļēji kļūdainu, jo

daļa preču, uz kurām attiecās šī apliecība, nav Turcijas izcelsmes. Šo konstatējumu apliecina arī vēstule, kas 1999. gada 19. augustā nosūtīta Rāvennas muitas dienestam. No visiem trim iepriekšminētajiem sūtījumiem izriet, ka Turcijas iestādes nav rīkojušās pretrunīgi, administratīvi sadarbojoties ar Kopienas iestādēm, bet vienkārši ir papildinājušas un daļēji grozījušas sākotnējo 1999. gada 16. jūlija paziņojumu.

201 Faktiski prasītājas norādītā pretruna izriet no vēlāka sūtījuma, kurš tapis 1999. gada 27. septembrī un nosūtīts tās mātes sabiedrībai *Steinhauser*, kurā Turcijas iestādes ir norādījušas, ka apliecība D 411262 ir kļūdaina. Vispirms jāatzīmē, ka šī vēstule nav nosūtīta muitas iestāžu sadarbības ietvaros, līdz ar to tā nav oficiāls preču pārvadājumu apliecības kontroles procedūras rezultāts. Turklāt ir iespējams, ka Turcijas iestādes sarakstē ar prasītāju nav bijušas pārāk uzcītīgas, tāpēc nav minējušas, ka minētā apliecība ir tikai daļēji pareiza. Līdz ar to jāsecina, ka prasītāja nevar no šī apstākļa izdarīt nekādus noderīgus secinājumus. Šo secinājumu neatspēko fakts, ka Rāvennas *Tribunale civile e penale* savā 2000. gada 20. decembra spriedumā ir atsaukusies uz Turcijas iestāžu kļūdu sākotnējā minētās apliecības vērtējumā.

202 Attiecībā uz apliecību D 437214 no 120 un turpmākajiem punktiem izriet, ka Turcijas iestādes ir pārskatījušas sākotnējo konstatējumu, saskaņā ar kuru minētā apliecība ir novērtēta kā viltota. Tomēr jāatzīmē, ka šāda pretruna nav acīmredzama, jo Turcijas iestādes savos paziņojumos nav lietojušas precīzu terminoloģiju. Turklāt jānorāda, ka Turcijas iestāžu sniegto ziņu pārprotamība ir likusi Komisijai lūgt precizējumus. Vēlākās pārbaudēs bez jebkādam šaubām apstiprinājās, ka šīs apliecības sākotnējais vērtējums bijis pareizs, proti, ka tā patiešām ir viltota.

- 203 No visa iepriekšminētā izriet, ka pretrunas, uz kurām atsaucas prasītāja, neļauj secināt, ka Turcijas iestāžu veiktajās apliecību pārbaudēs būtu pieļauti acīmredzami pārkāpumi. Faktiski šīs neskaidrības muitas dienestu sadarbības ietvaros saistītas tikai ar divām apliecībām, proti, A.TR.1 D 437214 un D 141591. Turklāt, kā jau norādīts, pēc neskaidrībām minēto apliecību vērtējumā bija lūgumi sniegt precizējumus, līdz ar to par to galīgo vērtējumu nav nekādu šaubu. Konkrētās neskaidrības Turcijas iestāžu paziņojumos saistītas tikai ar nelielu daļu no visu pārbaudīto apliecību kopskaita. Līdz ar to šie paziņojumi, kas vēlāk precizēti, nav uzskatāmi par smagiem pārkāpumiem attiecībā uz administratīvajiem pienākumiem, kuri izriet no Asociācijas līguma un tā piemērošanas noteikumiem. Līdz ar to šai sakarā Turcijas iestādes nevar vainot nekādos pārkāpumos.
- 204 Treškārt, pievēršoties prasītājas argumentam, ka Turcijas iestādes nav aizpildījušas Apstrīdēto apliecību 14. un 15. ailī, pietiek atzīmēt, ka šīs ailes ir paredzētas tikai kontroles pasākumiem attiecībā uz apliecību saturu, proti, attiecīgo preču faktisko izcelsmi. Turcijas iestādēm secinājušām, ka apliecības ir viltotas, nebija jāaizpilda 14. un 15. aile, jo pēc definīcijas nevar rasties jautājums par preču atbilstību viltotiem dokumentiem.
- 205 Visbeidzot, jāatzīmē, ka prasītāja balstās uz pieņēmumu, ar kuru tā cenšas rekonstruēt Turcijas iestāžu metodes, ar kurām tās ir vērtējušas tādas pašas apliecības, dažbrīd uzskatot tās par kļūdainām, un dažbrīd — par viltotām. Jākonstatē, ka šim pieņēmumam trūkst jebkādu pierādījumu, līdz ar to tas ir noraidāms.
- 206 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, prasītājas argumenti par Turcijas iestāžu pārkāpumiem administratīvā atbalsta noteikumu jomā ir jānoraida kā nepamatoti.

e) Par papildu pazīmēm

Prasītājas argumenti

²⁰⁷ Prasītāja apgalvo, ka ir citi elementi, kas apliecinot Turcijas iestāžu pārkāpumus un liecinot, ka prasītāja ir nonākusi īpašā situācijā.

²⁰⁸ Pirmkārt, prasītāja apliecina, ka Mersinas Muitas iestāžu pārkāpums izriet no Turcijas iestāžu vispārējām un strukturālām problēmām. Lai pamatotu šos apgalvojumus, tā uzsver, ka tās pārstāvis Nothelfers [*Nothelfer*] Ankarā ticies ar Turcijas Centrālās muitas administrācijas ierēdni, kurš viņu informējis par kriminālizmeklēšanu, kas uzsākta, lai pārbaudītu šīs preču pārvadājumu apliecības. Attiecībā uz Komisijas argumentu, ka šāda kriminālizmeklēšana tikai vairojot ticamību Turcijas muitas administrācijai, prasītāja piebilst, ka Komisijai vajadzētu apzināties, ka tā ir tikai minētās administrācijas aizbildināšanās, lai radītu iespaidu, ka darbs virzās uz priekšu. Izsniegtās apliecības īstenībā neesot nonākušas nekādā kriminālizmeklēšanā.

²⁰⁹ No citas tikšanās, kurā piedalījās prasītājas pārstāvji un Dograns [*Dogran*], kas pārstāvēja Turcijas premjerministra Ekonomikas lietu biroju, izriet, ka Turcijas Republika galvenokārt rūpējoties tikai par savu uzņēmumu ekonomisko attīstību, un tai nav zināms, kāds ir atvieglojumu režīma un preču izcelsmes valsts noteikumu saturs un nozīme. Šī attieksme atbilstot konstatējumiem lietās, kurās pasludināts spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, un *UCLAF* tikai vēlāk ir informējusi Turcijas iestādes par to, cik svarīgi ir ievērot atvieglojumu noteikumus. Šai ziņā

prasītāja uzsver, ka pretēji Komisijas apgalvojumiem Turcijas premjerministra birojā bija jāzina par preču pārvadājumu apliecību izsniegšanas nosacījumiem.

210 Otrkārt, prasītāja uzsver, ka ar Ankaras advokātu biroja starpniecību ir iesniegusi sūdzību pret Akmanu [*Akman*], kas vada turku uzņēmumu ar tādu pašu nosaukumu. Tomēr Mersinas prokuratūra 2001. gadā lietu izbeigusi, un prasītājas pārstāvji vēl šobrīd nezina, kāpēc tas darīts, lai gan viņi ir vairākkārt lūguši paskaidrojumus. Prasītāja pieņem, ka ir konstatēts, ka 32 apstrīdētās A.TR.1 apliecības ir apzīmogotas ar autentiskiem Turcijas muitas administrācijas zīmogiem, tāpēc kompetentā prokuratūra ir saņēmusi no Ankaras rīkojumu, ka tiesvedība ir jāizbeidz.

211 Replikā prasītāja noraida Komisijas argumentus, ka pret Akmanu izbeigtā kriminālvajāšana varētu būt izskaidrojama ar faktu, ka viņš nav piedalījies viltojumos. Prasītāja vispirms atzīmē, ka nav zināms, vai šī kriminālvajāšana patiešām ir uzsākta. Prasītāja tad piebilst, ka viltošanas gadījumā Akmans būtu bijis galvenais ieguvējs. Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka no *UCLAF* 1998. gada 23. decembra komandējuma pārskata izriet, ka Komisijas pārstāvji ir apspriedušies ar Bolatu [*Bolat*], Mersinas Prokuratūras pārstāvi, kurš viņiem izsniedzis visas apliecības, kurās bijis Akmana uzvārds. Pēc prasītājas domām, šai apspriedē izteiktais Komisijas lūgums informēt to par izmeklēšanas rezultātiem nav apmierināts.

212 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka Komisija, šķiet, veicot izmeklēšanu Apstrīdēto apliecību izsniegšanas jautājumā Turcijā, esot sasniegusi "griestus". Prasītāja norāda, ka *UCLAF* nav varējusi nedz iepazīties ar Mersinas Muitas biroja reģistriem, nedz runāt ar kompetentajiem ierēdņiem. Prasītāja norāda — *UCLAF* nav varējusi veikt

pamatīgāku izmeklēšanu tāpēc, ka tajā būtu atklājies, ka liels daudzums trešo valstu izcelsmes produktu valsts ekonomiskās attīstības interesēs un ar Turcijas augstākā līmeņa politiku atbalstu ir eksportēti no Mersinas uz Eiropas Kopienu ar A.TR.1 apliecībām.

213 Komisija, pirmkārt, noraida prasītājas apgalvojumus saistībā ar sarunām ar Turcijas iestādēm. Šeit Komisija uzskata, ka tas, ka Ankaras Centrālā muitas administrācija pieļauj, ka visas A.TR.1 apliecības ir nonākušas kriminālizmeklēšanā, vairo ticamību iepriekšminētajai 1999. gada 8. marta vēstulei, kurā norādīts, ka minētās apliecības nav izsniegušas Turcijas muitas iestādes. Komisija turklāt uzskata, ka nav nekādas nozīmes prasītājas apgalvojumam, ka Dograns nav zinājis, kāds ir atvieglojumu režīma un preču izcelsmes valsts noteikumu saturs un nozīme, jo šim ierēdnim kā Turcijas premjerministra Ekonomikas lietu biroja darbiniekam tie nebija jāzina.

214 Otrkārt, Komisija uzsver, ka pret Akmanu izbeigtā kriminālvajāšana varētu būt izskaidrojama ar viņa labticību un apstākli, ka viņš tāpat nav piedalījies viltojumos. Turklāt tikai neliels kriminālprocesa kodeksu skaits paredz pienākumu attiecībā uz prasību iesniedzēju motivēt, kāpēc ir izbeigta kriminālizmeklēšana.

215 Treškārt, attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, ka Komisija un *UCLAF*, veicot izmeklēšanu, esot sasniegušas "griestus", jo Turcijas iestādes nav sadarbojušās, Komisija atgādina, ka tās ir sadarbojušās pēc labākās sirdsapziņas, turklāt *UCLAF* varējusi Turcijā normāli strādāt un nav konstatējusi nevienu nepatiesu liecību, kā apliecina 1998. gada 9. un 23. decembra komandējumu pārskati.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 216 Vispirms attiecībā uz prasītājas apgalvojumiem par tās pārstāvju sarunām ar Dogranu, kas pārstāvēja Turcijas premjerministra Ekonomikas lietu biroju, jāatzīmē, ka tās uz lietu neattiecas. Jautājums, vai Dograns vai cits ierēdnis zināja attiecīgos preču pārvadājumu apliecību izsniegšanas un atvieglojumu režīma noteikumus, uz lietas faktiem neattiecas. Tāpat saistībā ar prasītājas apgalvojumiem par kāda Turcijas Centrālās muitas administrācijas ierēdņa paziņojumu, ka ir uzsākta kriminālizmeklēšana, lai pārbaudītu šīs preču pārvadājumu apliecības, jāatzīmē, ka tie ne tikai neattiecas uz lietu, bet arī nekādi nav pierādīti.
- 217 Saistībā ar prasītājas argumentiem par Mersinas prokuratūras uzdoto krimināllietas izbeigšanu pret Akmanu, kas vada turku uzņēmumu ar tādu pašu nosaukumu, arī jāatzīmē, ka tie ir noraidāmi. Pat ja prasītāja nav informēta par izmeklēšanas izbeigšanas pamatojumu, tas tomēr nekādā ziņā neļauj secināt, ka sūdzība nav izskatīta tāpēc, ka Mersinas prokuratūra būtu sapratusi, ka Apstrīdētās apliecības nav viltotas. Šeit jāatzīmē, ka, no vienas puses, jautājums ir reglamentēts Turcijas krimināltiesībās un, no otras puses, prasītāja nav pat centusies pierādīt, ka tai kā prasības cēlājam saskaņā ar spēkā esošajiem Turcijas tiesību aktiem būtu jāsaņem informācija par kriminālvajāšanas pārtraukšanas pamatojumu. Prasītāja tāpat nesniedz nekādus pierādījumus, kas ļautu konstatēt, ka Turcijas iestādes nav apmierinājušas Komisijas lūgumu tikt informētai par kriminālizmeklēšanas rezultātiem.
- 218 Saistībā ar prasītājas argumentiem par to, ka *UCLAF*, veicot izmeklēšanu, ir saskārusies ar dažādiem Turcijas iestāžu liktiem šķēršļiem, jāatzīmē, ka tiem trūkst jebkādu pierādījumu. Prasītāja faktiski nesniedz nekādus elementus, kas ļautu pieņemt, ka *UCLAF* nav spējusi veikt pamatīgu izmeklēšanu Mersinas Muitas

administrācijā. Nevēlēšanās sadarboties neizriet no 1998. gada 9. un 23. decembra komandējumu pārskatiem, kuros minēts, ka Turcijas iestādes ir sadarbojušās.

219 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, jāsecina, ka neviens no prasītājas minētajiem elementiem neļauj secināt par to, ka Turcijas iestādes būtu pieļāvušas smagus pārkāpumus attiecībā uz saviem pienākumiem, kurus tām uzliek Asociācijas līgums un tā piemērošanas noteikumi.

220 No iepriekšminētā izriet, ka šī otrā pamata daļa ir jānoraida kā nepamatota.

3. *Par pārkāpumiem, kuros vainojama Eiropas Komisija*

221 Prasītāja būtībā apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi smagus savu pienākumu pārkāpumus attiecībā uz aizsardzību, kas tai bijis jāsniedz prasītājam un citiem importētājiem. Pārkāpumi, kuros vainojama Komisija, izrietot: 1) no apstākļa, ka nav pārraudzīts un kontrolēts, kā Turcijas iestādes piemēro atvieglojumu režīmu; 2) no apstākļa, ka dalībvalstu muitas iestādēm nav nosūtīti zīmogu un parakstu paraugi, kas lietoti Turcijas iestādēs; 3) no apstākļa, ka ir pārkāpts pienākums laikus brīdināt importētājus, un 4) Turcijā veiktās izmeklēšanas gaitā iegūto faktu nepareizas interpretācijas.

a) Par to, ka atvieglojumu režīms nav regulāri kontrolēts

Lietas dalībnieku argumenti

222 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Turcijas iestādes nav sapratušas preču izcelsmes valsts noteikumus. Šo apgalvojumu prasītāja pamato ar konstatējumiem, ko izdarījuši tās pārstāvji, Ankarā un Mersinā tiekoties ar Turcijas iestāžu pārstāvjiem. Prasītāja apgalvo, ka dažādās atlaidēs, ko sniedzis Turcijas premjerministra Ekonomikas lietu birojs, allaž gājušas roku rokā ar A.TR.1 apliecību izsniegšanu. Turklāt arī citos gadījumos kompetentās Turcijas iestādes ir parakstījušas A.TR.1 apliecības, neņemot vērā preču izcelsmi, jo tās acīmredzot nav apzinājušās savas rīcības pretlikumīgumu. Šai ziņā prasītāja saskata paralēli ar lietām, kurās pasludināts iepriekšminētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, kurā Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka laikposmā, kas gandrīz pilnībā sakrīt ar šīs lietas faktu rašanās laiku, Turcijas iestādes nav ievērojušas spēkā esošos muitas tiesību aktus, lai gūtu labumu no Muitas savienības izveides ar Eiropas Kopienām, tādējādi stiprinot Turcijas ekonomiku.

223 Prasītāja norāda — šobrīd noteikumi par preču pārvadājumu apliecību A.TR.1 rakstīšanu un izsniegšanu tiek piemēroti daudz stingrāk. Šīs pārmaiņas bez šaubām izskaidrojamas ar *UCLAF* izmeklēšanu Turcijā, kā arī Komisijas un Turcijas iestāžu sarunām saistībā ar lietām, kurās pasludināts iepriekšminētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, kā arī ar šo lietu.

224 Prasītāja, otrkārt, apgalvo, ka Komisija nav uzraudzījusi no Asociācijas līguma izrietošo noteikumu ievērošanu, lai gan tas tai bijis jādara saskaņā ar EKL 211. pantā

izklāstīto labas pārvaldības principu. Komisijai esot īpašs pienākums uzraudzīt šādus būtiskus līgumus un līgumus par preču izcelsmi, kas noslēgti starp Kopienu un trešām valstīm.

225 Prasītāja uzsver, ka Lēmuma Nr. 1/95 26. pantā skaidri paredzēta nepieciešamība nodrošināt efektīvu Muitas savienības darbību, kā arī atvieglojumu režīma uzlabošanu, turklāt Asociācijas padome šai ziņā ir apņēmusies regulāri pārbaudīt, kā noris šī režīma uzlabojumi. Muitas savienības izveides ietvaros Komisija turklāt pastāvīgi kontaktējoties ar kompetentajām Turcijas iestādēm ar Asociācijas padomes un Muitas komitejas starpniecību, kurās tā ir pārstāvēta. To pamatuzdevums esot garantēt preču izcelsmes noteikumu skaidrošanu, regulāru piemērošanu, kā arī pastāvīgu kontroli Turcijā.

226 Prasītāja apgalvo, ka šai ziņā Komisija ir izturējusies nolaidīgi, jo tā nav laikus vērsusies Muitas sadarbības komitejā, lai precizētu situāciju un spertu soļus, kas vajadzīgi, lai Turcijas muitas administrācija ievērotu Asociācijas padomes lēmumus. Prasītāja šai ziņā neizprot Komisijas argumentu, ka Asociācijas padome vai Apvienotā muitas komiteja esot iestāde, kura var pieņemt lēmumus tikai ar vienprātīgu balsojumu. Tā kā Asociācijas padome pieņem lēmumus, kas ir jāievēro gan Turcijas, gan ES muitas iestādēm, Komisija ir rīkojusies nolaidīgi tai ziņā, ka, pirmkārt, tā nav ievākusi informāciju par to, vai Asociācijas padomes lēmumi tiek ievēroti Muitas komitejā vai Turcijā, un, otrkārt, ka tā nav izmantojusi sprieduma apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs* radīto izdevību no 1993. vai 1994. gada uzsākt pastiprinātu kontroli attiecībā uz lauksaimniecības produktu izcelsmes valsts noteikumu ievērošanu.

227 Treškārt, prasītāja piebilst, ka Turcijas Republikas gadījumā Komisijai vajadzējis rīkoties vēl rūpīgāk, jo iepriekšminētajā spriedumā apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs* ir atklājies, ka Turcijas iestādes ir pieļāvušas iepriekšējus pārkāpumus. Turklāt

prasītāja atzīmē, ka Turcijas preču eksporta apjoms uz Kopienu apstrīdētā importa laikposmā ir būtiski pieaudzis. Komisija neesot drīkstējuši pieļaut šādu būtisku pieaugumu, nepieprasot, lai, no vienas puses, tiek iesniegti attiecīgo zīmogu un parakstu paraugi un, no otras puses, lai minētās izcelsmes apliecības tiek pietiekami pārbaudītas ar attiecīgu kontroles procedūru.

228 Turklāt, ņemot vērā apstākli, ka šīs kontroles procedūras ietvaros bija iespējams nosūtīt pretrunīgu un pat kļūdainu informāciju, Komisijai vajadzēja uzdot papildu kontroli. Šo kontroles pienākumu vajadzēja ievērot vēl vairāk, jo Turcijas iestādes nebija izmantojušas A.TR.1 apliecību otro pusi, lai sniegtu skaidru atbildi par šo apliecību derīgumu.

229 Pirmkārt, Komisija apstrīd līdzību ar lietām, kurās taisīts iepriekšminētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*. Vispirms Komisija norāda, ka šī lieta būtiski atšķiras no iepriekšminētajām lietām, proti, šeit ir runa par trešo pušu veiktiem apliecību viltojumiem, kuros Turcijas iestādes nav piedalījušās. Līdz ar to informācijas trūkums vai noteikumu pārkāpumi no Turcijas iestāžu puses šeit nav būtiski, jo tās nav piedalījušās 32 Apstrīdēto apliecību viltošanā. Lai pierādītu prasītājas pieņēmuma kļūdainību, Komisija tomēr ieskata par vajadzīgu uzskaitīt šīs lietas faktu atšķirības no faktiem lietās, kurās taisīts iepriekšminētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*.

230 Komisija uzskata, ka spriedumā apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs* (261. punkts), norādīts, ka Turcijas iestādes ir vilcinājušās vairāk nekā 20 gadu, lai transponētu Asociācijas līguma un tā papildprotokla noteikumus saistībā ar kompensējošo atvilkumu. Turklāt Komisija nebija pareizi kontrolējusi, kā noris transponēšana. Šai lietā toties apliecības ir viltotas bez Turcijas iestāžu līdzdalības. Tai pašā spriedumā lietā (262. punkts) Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka attiecīgie Asociācijas

padomes lēmumi nebija publicēti *Oficiālajā Vēstnesī*, kurpretim šai lietā visi piemērojamie akti bijuši regulāri publicēti. Visbeidzot (263. punkts), Komisija tai lietā reaģēja tikai četrus gadus pēc pirmās sūdzības par problēmām saistībā ar minēto noteikumu piemērošanu iesniegšanas, kurpretim šai lietā Komisija nekavējoties vērsās Turcijas iestādēs.

231 Otrkārt, Komisija uzskata, ka plašā sarakste ar kompetentajām Turcijas iestādēm un apstākļi, ka *UCLAF* devās izmeklēt lietu uz Turciju relatīvi neilgi pēc tam, kad apstiprinājās pirmās aizdomas par viltojumiem, apliecina, ka Komisija nav izturējusies nolaidīgi pret savu pienākumu pārbaudīt atvieglojumu režīma darbību.

232 Treškārt, Komisija uzsver, ka prasītāja ignorē apstākli, ka saskaņā ar Asociācijas līgumu un Asociācijas padomes un Apvienotās muitas komitejas attiecīgajiem lēmumiem par preču izcelsmes noteikumu ievērošanu Turcijā atbildīga ir Turcijas Republika, nevis Komisija. Komisija apstiprina, ka tā nekādā ziņā nav ļāvusi Turcijas Republikai rīkoties savā vārdā, bet lūgusi Turcijas valdībai sniegt atzinumu vai, vajadzības gadījumā, veikt pārbaudes uz vietas. Tāpat arī Asociācijas padome vai Apvienotā muitas komiteja — pat ja abas būtu kompetentas šai jautājumā, kas, protams, neatbilst patiesībai, — ir apvienota tipa iestāde, kas var pieņemt lēmumus tikai ar vienprātīgu balsojumu (Asociācijas līguma 23. panta 3. punkts), līdz ar to Komisijai šais apstākļos nebūtu nekādu iespēju iebilst pret Turcijas pārstāvju gribu. Tomēr visi Asociācijas padomes lēmumi ir tikuši piemēroti un veikti arī konkrēti kontroles pasākumi dalībvalstu muitas iestādēs. Komisija turklāt apliecina, ka ir regulāri izklāstījusi Turcijas iestādēm visas problēmas, kas rodas atvieglojumu režīma ietvaros, un minētās iestādes ir precizējušas savu rīcību šais problēmgađījumos.

233 Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka, ņemot vērā pretrunas Turcijas iestāžu paziņojumos saistībā ar Apstrīdētajām apliecībām, Komisijai būtu vajadzējis veikt vēl intensīvākus kontroles pasākumus, tā atzīmē, ka, tā kā paziņojumi nav pretrunīgi, šim argumentam nav nekādas nozīmes.

Pirmās instances tiesas vērtējums

234 Attiecībā uz apgalvojumiem par pārkāpumiem Asociācijas līguma piemērošanas pārraudzības un piemērošanas kontroles jomā jāatzīmē, ka saskaņā ar EKL 211. pantu un labas pārvaldības principu, Komisijai ir pienākums nodrošināt Asociācijas līguma pareizu piemērošanu (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Télévisseurs turcs*, 257. punkts un tajā minētā judikatūra). Šis pienākums izriet arī no paša Asociācijas līguma un dažādajiem lēmumiem, ko pieņēmusi Asociācijas padome (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Télévisseurs turcs*, 258. punkts).

235 Šai lietā prasītājai nav izdevies pierādīt, ka Komisija nebūtu veikusi nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu pareizu Asociācijas līguma piemērošanu.

236 Vispirms saistībā ar prasītājas argumentu, ka Turcijas iestādes nesaprotot preču izcelsmes valsts noteikumus, saskaņā ar kuriem iespējams piemērot atvieglojumu režīmu, ir jāatzīmē, ka tas nav būtisks, ciktāl Apstrīdētās apliecības nav izsniegušas minētās iestādes. No 150. un turpmākajiem punktiem izriet, ka prasītāja pat nav spējusi pierādīt Turcijas iestāžu līdzdalību minēto apliecību rakstīšanā.

237 Attiecībā uz prasītājas argumentu, ka Komisijai būtu vajadzējis pastiprināti kontrolēt, vai Turcijas Republika pareizi piemēro izcelsmes valsts apliecības izsniegšanas noteikumus, jo, no vienas puses, būtiski pieaudzis Turcijas izcelsmes imports un, no otras puses, lietās, kurās taisīts iepriekšminētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, izdarīti attiecīgi secinājumi, ir jāatzīmē, ka tas uz šo lietu nekādi neattiecas.

238 Prasītāja faktiski izmanto dažādus vispārīgus apgalvojumus, ka Turcijas iestādes sistemātiski pārkāpjot Asociācijas līgumu, tomēr nesniedz nekādus pierādījumu elementus. No Pirmās instances tiesas konstatējumiem iepriekšminētajā spriedumā apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs* prasītāja turklāt nevar izdarīt vispārīgu secinājumu, ka visa preču pārvadājumu apliecību izrakstīšanas procedūra ir sistemātiski bijusi pretrunā izcelsmes valsts noteikumiem. Pat pieņemot, ka Komisijas pienākums ir pastiprināti kontrolēt Asociācijas līguma piemērošanu, tomēr jāatzīmē — tas norādīts arī 194. punktā —, ka *UCLAF* ir veikusi izmeklēšanu Turcijā uzreiz pēc tam, kad tika saņemti pirmie signāli par preču pārvadājumu apliecību viltojumiem, līdz ar to Komisija faktiski ir raudzījusies, lai Asociācijas līgums tiktu piemērots pareizi.

239 Attiecībā uz prasītājas argumentiem, ka Komisija nav izpildījusi savu pienākumu vērsties Asociācijas padomē vai Apvienotajā Muitas savienības komitejā, kas izveidota ar Lēmuma Nr. 1/95 52. pantu, ir jāsecina, ka tie uz lietu neattiecas. Atbilstoši Asociācijas līguma 22. pantam Asociācijas padomes galvenais uzdevums ir veikt visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka līgums darbojas labi un ka Līgumslēdzējas puses to ievēro (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, 274. punkts). Jauktās Muitas savienības komitejas uzdevums saskaņā ar Lēmuma Nr. 1/95 52. panta 1. punktu ir raudzīties, lai Muitas savienība labi darbotos, un sniegt Asociācijas padomei attiecīgus ieteikumus. Turklāt Lēmuma Nr. 1/95 52. panta 2. punktā ir paredzēts, ka visas Līgumslēdzējas puses vērsas Jauktajā komitejā un konsultējas par visiem jautājumiem, kas saistīti ar šī lēmuma ieviešanu un kādai no pusēm radījuši grūtības.

240 Nemot vērā iepriekš minētos argumentus, jākonstatē, ka prasītāja nav spējusi pierādīt, ka Komisija, vērsoties pie Turcijas Republikas pēc administratīvā atbalsta, būtu saskārusies ar tādām grūtībām, kas attaisnotu diskusijas šais instancēs, lai noteiktu īpašus pasākumus šo grūtību novēršanai. Attiecībā uz Turcijas iestāžu neskaidrajiem paziņojumiem par trim preču pārvadājumu apliecībām ir jāatzīmē, kā jau norādīts 203. punktā, ka tie nespēj radīt šaubas par kontroles procedūru, turklāt Turcijas iestādes ir sadarbojušās ar Komisiju, kad tā lūdza tām attiecīgus precizējumus.

241 Attiecībā uz līdzību, uz ko prasītāja norāda saistībā ar faktiem lietās, kurās taisīts iepriekšminētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, ir jāatzīmē, ka tie atšķiras no šīs lietas faktiem. Lietās, kurās taisīts iepriekšminētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, Pirmās instances tiesa konstatēja, ka Turcijas iestādes ir pieļāvušas smagus pārkāpumus, tostarp nav transponējušas Asociācijas līguma noteikumus, kas skāra visu Turcijas izcelsmes televizoru eksportu. Minētie pārkāpumi bija veicinājuši dažādus pārkāpumus eksporta jomā, tāpēc eksportētāji atradās īpašā situācijā KMK 239. panta izpratnē (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, 255. un 256. punkts).

242 Bet šai lietā šādi pārkāpumi, kas būtu saistīti ar augļu sulu eksportu kopumā, attiecībā uz Apstrīdētajām apliecībām nav pierādīti. Līdz ar to ir jāatzīmē, ka Turcijas iestādes pārkāpumi, kas rada īpašu situāciju un ir izklāstīti Apstrīdētajā lēmumā, attiecas tikai uz prasītājas iesniegtajām preču pārvadājumu apliecībām, kuras Turcijas muitas administrācija izrakstījusi nepamatoti. Komisija attiecībā uz šīm apliecībām nosprieda, ka Turcijas kompetentās iestādes ir zinājušas vai tām ir vajadzējis zināt, ka preces, attiecībā uz kurām tās izsniedza preču izcelsmes apliecības, neatbilst atvieglojumu režīma nosacījumiem. Turpretim šai situācijā, kā jau norādīts iepriekš, Turcijas iestādes nav piedalījušās apstrīdēto 32 apliecību rakstīšanā.

243 No iepriekšminētā izriet, ka prasītājas argumenti ir jānoraida kā nepamatoti.

b) Par to, ka nav nosūtīti zīmogu un parakstu paraugi

Lietas dalībnieku argumenti

244 Prasītāja apgalvo, ka tas, ka Komisija nav nosūtījusi dalībvalstīm un it īpaši Itālijas valdībai to zīmogu un parakstu paraugus, ko lietoja Turcijas izvedmuitas biroji, konkrēti, Mersinas birojs, un līdz ar to tā ir smagi pārkāpusi savus pienākumus pret importētājiem, tostarp prasītāju. Prasītāja uzskata, ka KMK piemērošanas regulas 93. pants, kas ir jāpiemēro arī saskaņā ar KMK 20. pantu un Asociācijas līgumu, uzlika Komisijai pienākumu gādāt, lai Turcijas muitas administrācija nosūta tai minētos paraugus.

245 Šai sakarā prasītāja apgalvo, ka Turcijas iestādes ir atzinušas, ka tām ir pienākums nosūtīt minētos paraugus Komisijai, un ir apliecinājušas, ka nosūtīti vismaz Mersinā lietotie zīmogi. Šis pārkāpums ir vēl jo smagāks tāpēc, ka Mersinas Muitas biroja zīmogi bijuši bojāti un to nospiedums bijis ļoti vājš. Prasītāja atgādina, ka zīmogi un paraksti ir būtisks līdzeklis, ar kura palīdzību var konstatēt [arī Kopienā], vai Turcijas iestādes ir piedalījušās Apstrīdēto apliecību izrakstīšanā, kā arī vienlaikus uzlabot importētāju iesniegto apliecību kontroli.

246 Šai gadījumā Itālijas kompetentās iestādes būtu spējušas labāk salīdzināt paraugus, ja Komisija būtu tām nosūtījusi visus Mersinas Muitas biroja zīmogu un parakstu

paraugus, kā arī raudzījusies, lai tie laikus tiek nomainīti. Tad nebūtu radušās pretenzijas par viltojumiem, jo tie būtu atklāti un noteikti jau no pirmajiem strīdīgajiem importa gadījumiem.

- ²⁴⁷ Komisija apgalvo, ka Turcijas Republikai nebija pienākuma sūtīt tai Mersinas Muitas biroja parakstu un zīmogu oriģinālu paraugus, jo, kā jau tas izskaidrots iepriekš (skat. 143. punktu), KMK piemērošanas regulas 93. pants minētajā situācijā nebija piemērojams.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- ²⁴⁸ Jāatzīmē, ka prasītāja pārmet Komisijai, ka tā, nenesot Itālijas muitas iestādēm Turcijas muitas iestāžu lietoto zīmogu un parakstu paraugus, nav izpildījusi savus pienākumus saistībā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem. Šādi rīkodamās, Komisija ir veicinājusi viltotu apliecību apriti. Rodas jautājums, vai Komisijai bija jāiegūst visi šie paraugi un vai tai bija tie jāpārsūta dalībvalstu muitas dienestiem.

- ²⁴⁹ Jākonstatē, ka pretēji prasītājas apgalvojumiem uz šo lietu nav attiecināms KMK piemērošanas regulas 93. pants. Turklāt šis pants neuzlika Turcijas iestādēm pienākumu nedz nosūtīt Komisijai tās muitas dienestu lietoto zīmogu un parakstu paraugus, nedz Komisijai pārsūtīt tos tālāk dalībvalstīm. Šis konstatējums izriet no 93. panta atrašanās vietas KMK piemērošanas regulas sistēmā, proti, tas atrodas 3. apakšsadaļā ar nosaukumu “Administratīvās sadarbības metodes”, 1. sadaļā ar nosaukumu “Vispārējo atlaižu sistēma”, nodaļā, kas veltīta atvieglojumiem saistībā ar preču izcelsmi. Tas ietverts KMK piemērošanas regulas IV daļā, kas attiecas uz preču izcelsmi. No KMK piemērošanas regulas 67. un 93. panta kopā izriet, ka pēdējais

paredz administratīvu sadarbību, kas attiektos uz Kopienas un jaunattīstības valstu tirdzniecību, kurām ir piešķirti dažādi tarifu atvieglojumi. Jākonstatē, ka KMK piemērošanas regulas 93. pants uz turku precēm neattiecas.

250 Turklāt jāatzīmē, ka, KMK 20. panta 3. punkta d) apakšpunkts un 27. panta a) punkts, kopā ņemot, ļauj secināt, ka saistībā ar tarifu atvieglojumu līgumiem, kas noslēgti starp Kopienas un trešām valstīm, attiecīgos preču izcelsmes noteikumus nosaka šais pašos līgumos. Šeit jākonstatē, ka šāds režīms ir izveidots ar Asociācijas līgumu. Jāsecina, ka nedz minētais līgums, nedz Asociācijas padomes lēmumi, ar kuriem jāievieš līguma noteikumi, neparedz Līgumslēdzēju pušu pienākumu apmainīties ar zīmogu un parakstu paraugiem.

251 Saistībā ar Muitas savienības nobeiguma posmu, proti, laikposmu pēc 1995. gada 31. decembra, Lēmuma Nr. 1/95 29. pantā ir noteikts, ka Līgumslēdzēju pušu muitas iestāžu sadarbību attiecībā uz Kopienas un Kopienas jautājumiem reglamentē 7. pielikuma noteikumi. Tātad 7. pielikuma noteikumi, kas izsmēlošā veidā reglamentē administratīvo sadarbību, nekādā veidā neatsaucas uz eventuālu zīmogu un parakstu paraugu sūtīšanas pienākumu. Turklāt jāatzīmē, ka EK un Turcijas Republikas Muitas sadarbības komitejas Lēmumā Nr. 1/96, kas reglamentē Lēmuma Nr. 1/95 piemērošanas noteikumus, šāds pienākums nekur nav paredzēts.

252 Šo konstatējumu nevar atspēkot ar prasītājas argumentu, ka Lēmuma Nr. 1/96 4. pantā esot atsauce uz KMK piemērošanas regulas 93. pantu. Faktiski 4. pantā ir uzskaitīti tikai Kopienas un Turcijas muitas tiesību akti, kas piemērojami

abu pušu veiktajai preču tirdzniecībai savā teritorijā, ievērojot Lēmumā Nr. 1/96 izklāstītos nosacījumus. Šī lēmuma 2. daļā ar nosaukumu “Noteikumi par administratīvo sadarbību preču aprites jomā” ir uzskaitīti formāli un substanciāli nosacījumi, kuriem jāatbilst preču pārvadājumu apliecībām, kas izsniegtas tirdzniecībā starp Kopienu un Turcijas Republiku, tomēr pienākums sūtīt zīmogus un parakstus tajā nav atrodams. Turklāt Lēmuma Nr. 1/96 15. pantā ir noteikts, ka apliecību autentiskuma un pareizības pārbaudi veic Lēmuma Nr. 1/95 29. pantā un 7. pielikumā paredzētā savstarpējā atbalsta ietvaros.

253 Visbeidzot jāatzīmē, ka vienīgais gadījums, kad šāds pienākums sūtīt zīmogu un parakstu paraugus ir skaidri noteikts, attiecas uz apliecību izsniegšanas vienkāršoto procedūru (skat. Lēmuma Nr. 1/96 12. panta 5. punkta b) apakšpunktu un 9.a panta 5. punkta b) apakšpunktu Lēmumā Nr. 5/72, kas grozīts ar Lēmumu Nr. 2/94). Saskaņā ar spēkā esošajiem tiesību aktiem, ar vienkāršoto procedūru izsniegto apliecību gadījumā tas ir jānorāda minētajās apliecībās (skat. 9.a panta 6. punktu Lēmumā Nr. 5/72, kas grozīts ar Lēmumu Nr. 2/94). Apstrīdētajās apliecībās nav nekādas norādes par minēto vienkāršoto procedūru.

254 Attiecībā uz precēm, kas importētas Muitas savienības pārejas posma laikā, proti, līdz 1995. gada 31. decembrim, ir jāatzīmē, ka nedz Lēmums Nr. 5/72, nedz Lēmums Nr. 4/72 neparedzēja pienākumu sūtīt zīmogu un parakstu paraugus.

255 Tātad jākonstatē, ka visu laikposmu, uz kuru attiecas Apstrīdētās apliecības, Turcijas Republikai un Komisijai nebija nekāda pienākuma sūtīt muitas iestāžu lietoto zīmogu un parakstu paraugus. Tādējādi Komisijai nebija pienākuma pārsūtīt minētos paraugus dalībvalstu muitas iestādēm.

256 Šo konstatējumu nevar atspēkot ar prasītājas argumentu, ka ir jāpiemēro Regula Nr. 3719/88. Šeit pietiek atzīmēt, ka Regulas Nr. 3719/88 1. pants, kurā izklāstīta tās piemērošanas joma, paredz, ka regula ir piemērojama apliecībām, kuras paredzētas Kopienas tiesību aktos, kuri regulā ir uzskaitīti. Jāsecina, ka tajā nav minēts ne Asociācijas līgums, ne tā piemērošanas noteikumi. Arī Asociācijas līguma īstenošanas noteikumos nav nekādas atsauces uz šo regulu.

257 Tā kā Komisijai nav pienākuma nosūtīt dalībvalstīm zīmogu un parakstu paraugus, ir jāsecina, ka prasītājas pretenzijas nav pamatotas.

258 Šīs pretenzijas jebkurā gadījumā ir nebūtiskas, jo atbilstoši Komisijas norādei sēdes laikā Turcijas Republika nosūtīja uz A.TR.1 apliecībām spiesto zīmogu paraugus brīvprātīgi.

259 Līdz ar to šis iebildums ir noraidāms.

c) Par to, ka ir pārkāpts pienākums laikus brīdināt importētājus

Lietas dalībnieku argumenti

260 Prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav izpildījusi savu pienākumu brīdināt importētājus savlaicīgi, jo šāds pienākums izrietot no *De Haan* judikatūras (Tiesas

1999. gada 7. septembra spriedums lietā C-61/98 *De Haan, Recueil*, I-5003. lpp., 36. punkts). Šī judikatūra uzliekot Komisijai pienākumu savlaicīgi informēt importētājus ik reizi, kad tā uzzina par pārkāpumiem saistībā ar preču importu no trešām valstīm. Šai sakarā prasītāja atzīst, ka iepriekšminētajā spriedumā lietā *Hyper/Komisija* (126. punkts) Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka gadījumos, kad nav šādu noteikumu Kopienas tiesību aktos, neeksistē pienākums brīdināt importētājus par šaubām attiecībā uz to veiktajām muitas darbībām atvieglojumu režīma ietvaros. Šāds pienākums tomēr rodotos, kad Komisija iegūst konkrētas ziņas par to, ka eksportētājvalstī tiek pārkāpti preču izcelsmes noteikumi, un turklāt Komisija uzreiz nerīkojas.

261 Jau 1994. vai 1995. gadā Eiropas Parlaments pievērsa Komisijas uzmanību pārkāpumiem saistībā ar preču izcelsmes apliecībām, kas izsniegtas Turcijā par dažādiem produktiem, to skaitā arī par koncentrētām augļu sulām. Komisija tomēr gadiem ilgi neko nav darījusi, piemēram, turku televizoru gadījumā tā ir sākusi rīkoties tikai pēc 20 gadiem (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, 261. un 262. punkts), turklāt tikai pēc tam, kad izveidota *UCLAF* un šī iestāde veikusi pirmo izmeklēšanu Turcijā.

262 Prasītāja turklāt apgalvo, ka no 1998. gada 9. decembra *UCLAF* vēstules, kas adresēta Eiropas Kopienas Koordinācijas direkcijai Ankarā, izriet, ka Komisija jau no 1993. gada nešaubīgi zināja, ka ar nepareizām preču izcelsmes apliecībām uz ES tiek eksportēta koncentrēta ābolu sula. Komisijai katrā ziņā pēc 1993. gada komandējuma pārskata, kas iesniegts lietās, kurās taisīts iepriekšminētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, bija jāzina, ka līdzīgi preču izcelsmes noteikumu pārkāpumi ir pieļauti arī citu turku produktu eksporta, piemēram, augļu sulu, gadījumā.

263 Prasītāja visbeidzot norāda, ka līdztekus brīdinājumam Komisijai būtu bijis jānodrošina dalībvalstu iestādes ar līdzekļiem, kas ļautu tām pārbaudīt Turcijas

iestāžu izsniegto apliecību autentiskumu tāpat, kā tas darīts Serbijas un Melnkalnes cukura importa gadījumā (Norāde importētājiem, OV 2003, C 177, 2. lpp.).

264 Komisija vispirms atzīmē, ka tai nav nekāda pienākuma laikus brīdināt importētājus. Komisija šai sakarā atgādina, ka iepriekšminētajā spriedumā lietā *Hyper/Komisija* (126.–128. punkts) Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka nav nekādu noteikumu Kopienas tiesību aktos, kas liktu Komisijai brīdināt importētājus par šaubām attiecībā uz to veiktajām muitas darbībām atvieglojumu režīma ietvaros. Šai pašā spriedumā lietā *Hyper/Komisija* Pirmās instances tiesa norādīja, ka Komisijai pat saskaņā ar vispārējo uzcītības pienākumu nav nekāda pienākuma brīdināt Kopienas importētājus vispārīgā formā ik reizi, kad rodas pamatotas šaubas par daudzu eksporta darījumu likumīgumu atvieglojumu režīma ietvaros.

265 Šeit Komisija atzīmē, ka pretēji prasītājas apgalvojumiem Komisijai nopietnas bažas radās nevis jau no 1993., bet tikai no 1998. gada, kad tā uzsāka izmeklēšanas procedūru un kad tās ricībā bija konkrētākas ziņas par kļūdainajām un viltotajām apliecībām. Attiecībā uz apgalvojumiem par Eiropas Parlamenta brīdinājumiem Komisija atzīmē, ka prasītāja šai sakarā nespēj nosaukt nevienu Eiropas Parlamenta rezolūciju, kas būtu publicēta *Oficiālajā Vēstnesī*. Turklāt Komisija norāda, ka Parlamenta jautājumu mērķis ir nevis informēt Komisiju, bet gan saņemt no tās informāciju, turklāt prasītāja pat neapgalvo, ka Eiropas Parlaments būtu izteicies par iespējamiem preču izcelsmes apliecību viltojumiem saistībā ar ābolu sulas importu no Turcijas.

266 Komisija apstrīd jebkādu līdzību starp faktiem šai lietā un iepriekšminētajā spriedumā lietā *De Haan*. Komisija norāda, ka minētajā lietā Nīderlandes

kompetentās muitas iestādes jau zināja par krāpšanu vai tām bija nopietnas bažas par to jau tad, kad muitas operācijas, kuru rezultātā tika izdarīts atvilkums, vēl nemaz nebija notikušas. Šai lietā — gluži otrādi — pirmās šaubas par izcelsmes apliecību neīstumu vai nederīgumu radās tikai pēc apstrīdētā importa veikšanas. Prasītāja izbeidza importu 1997. gada 20. novembrī, bet pirmās ziņas par pārkāpumiem Komisijā vai Itālijas muitas iestādēs nonāca tikai 1998. gadā.

²⁶⁷ Komisija turklāt apgalvo, ka pat gadījumā, ja varētu pieņemt, ka tai vajadzējis laikus brīdināt importētājus, tas, ka prasītāja nav brīdināta, tai nekādu kaitējumu nevarētu nodarīt, jo datumā, kad Komisija būtu varējusi to brīdināt, tā vairs šīs preces neimportēja. Komisija tāpat atzīmē, ka prasītājas arguments nozīmē, ka Komisijai vajadzētu parasti turēt Turcijas Republiku aizdomās par Asociācijas līguma pārkāpumiem, bet tāds nevar būt Komisijas uzdevums.

²⁶⁸ Visbeidzot, Komisija noraida līdzību ar Serbijas un Melnkalnes cukura importa situāciju. Komisijas brīdinājums importētājiem šai lietā ir sūtīts tāpēc, ka administratīvā sadarbība ar Serbijas un Melnkalnes iestādēm bija nepilnīga. Tas tā nav Turcijas iestāžu gadījumā, kuras godprātīgi sadarbojās ar Komisiju.

Pirmās instances tiesas vērtējums

²⁶⁹ Jāatzīmē, ka prasītāja pārmet Komisijai, ka tā nav izpildījusi savu pienākumu laikus informēt importētājus, kad tās rīcībā nonāca ziņas par pārkāpumiem saistībā ar Turcijas izcelsmes produktu eksportu.

- 270 Šai sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nav nekādu noteikumu Kopienas tiesību aktos, kas liktu Komisijai brīdināt importētājus par šaubām attiecībā uz to veikto muitas darbību likumību atvieglojumu režīma ietvaros (iepriekš minētais spriedums lietā *De Haan*, 36. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Hyper/Komisija*, 126. punkts).
- 271 Lai gan iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Télévisiones turcs* (268. punkts) ir atzīts, ka dažos specifiskos gadījumos šādu Komisijas pienākumu varētu izsecināt no tās vispārējā uzcītības pienākuma attiecībā pret uzņēmējiem. Lietās, kurās tika pasludināts šis spriedums, Komisijai bija zināmi fakti vai arī bija pamatotas aizdomas par Turcijas iestāžu smagajiem pārkāpumiem Asociācijas līguma piemērošanas ziņā (proti, tās nebija transponējušas tiesību aktus attiecībā uz kompensējošo atvilkumu), un šai gadījumā minētie pārkāpumi bija saistīti ar visu Turcijas izcelsmes televizoru eksportu uz Kopienu.
- 272 Tomēr jāatgādina, ka spriedumā lietā *Hyper/Komisija* Pirmās instances tiesa precizēja, ka Komisijai saskaņā ar vispārējo uzcītības pienākumu nav nekāda pienākuma brīdināt Kopienas importētājus vispārīgā formā ik reizi, kad rodas pamatotas šaubas par daudzu eksporta darījumu likumīgumu atvieglojumu režīma ietvaros (iepriekš minētais spriedums lietā *Hyper/Komisija*, 128. punkts).
- 273 Šai gadījumā prasītāja nav spējusi pārliecinoši pierādīt, ka Turcijas iestādes būtu pieļāvušas smagus pārkāpumus, kas būtu saistīti ar visu koncentrēto sulu eksportu un veicinātu viltotu apliecību izplatīšanos. Līdz ar to atbilstoši 242. punktam nav iespējams saskatīt nekādu līdzību ar faktiem, kuru rezultātā pasludināts iepriekšminētais spriedums apvienotajās lietās *Télévisiones turcs*.

274 Turklāt jāatzīmē, ka apstrīdētā importa veikšanas brīdī Komisijai nevarēja būt nopietnas bažas par koncentrēto sulu importu no Turcijas. No sarakstes starp Komisiju, Itālijas iestādēm un Turcijas iestādēm izriet, ka Komisija uzzināja par viltoto apliecību eksistenci tikai 1998. gada beigās, kad Itālijas muitas iestādes atklāja pirmo viltoto apliecību un uzsāka izmeklēšanu. Līdz ar to Komisija pamatoti norāda, ka arī tad, ja Komisijai būtu pienākums brīdināt importētājus uzreiz pēc pirmajām šaubām par Apstrīdētajām apliecībām, tas nekādi nemazinātu prasītājam nodarīto kaitējumu, jo tā izbeidza apstrīdēto importu 1997. gada 20. novembrī.

275 Saistībā ar prasītājas argumentiem, ka Komisija jau no 1993. vai 1994. gada nešaubīgi esot zinājusi, ka ar nepareizām preču izcelsmes apliecībām [uz ES] tiek eksportēta koncentrēta ābolu sula, ir jākonstatē, ka prasītāja tos nekādi nepamato, līdz ar to tie ir noraidāmi.

276 Tas pats sakāms arī par argumentu saistībā ar Eiropas Parlamenta it kā izteiktajiem brīdinājumiem, kurš esot uzdevis Komisijai izmeklēt pārkāpumus Turcijas Republikas izsniegtajās preču pārvadājumu apliecībās, kas attiecas uz daudziem produktiem. Tā kā nav pierādījumu, šis arguments ir noraidāms.

277 Jānoraida arī prasītājas arguments, ka Komisijai pēc *UCLAF* komandējuma pārskata, kas iesniegts lietās, kurās taisīts iepriekšminētais spriedums *Télévisseurs turcs*, esot vajadzējis zināt, ka līdzīgi preču izcelsmes noteikumu pārkāpumi ir pieļauti arī citu turku produktu eksporta, piemēram, šīs lietas produktu eksporta gadījumā. No vienas puses, prasītāja nesniedz nekādus pierādījumus, un, no otras puses, fakti,

kurus izmeklēja *UCLAF*, attiecās nevis uz trešo pušu apliecību viltojumiem, bet gan Turcijas iestāžu pārkāpumiem apliecību izsniegšanā.

278 Turklāt attiecībā uz prasītājas apgalvojumu, ka no 1998. gada 9. decembra vēstules, kas adresēta Eiropas Kopienas Koordinācijas direkcijai Ankarā, Komisijai jau no 1993. gada bijis zināms, ka ar nepareizām preču izcelsmes apliecībām [uz ES] tiek eksportēta koncentrēta ābolu sula, jākonstatē, ka šai vēstulē, kuru Komisija iesniedza pēc Pirmās instances tiesas rakstiska lūguma, šādas informācijas nav. Šai vēstulē Komisija lūdz pārbaudīt visu sulu koncentrātu eksportu laikposmā no 1993. līdz 1998. gadam, tomēr tā nenorāda, kad tā uzzinājusi par pārkāpumiem.

279 Visbeidzot, jāatzīmē, ka līdzība ar Komisijas brīdinājumu importētājiem saistībā ar Serbijas un Melnkalnes cukura importu uz lietu neattiecas. Šī brīdinājuma pamats patiešām bija pamatotas bažas par masveida krāpšanos, no vienas puses, un nepilnības administratīvajā sadarbībā ar kompetentajām iestādēm, no otras puses. Šai lietā prasītāja līdzīgus apstākļus nevar pierādīt.

280 No iepriekšminētā izriet, ka Komisija nav pārkāpusi savas saistības, pirms apstrīdētā importa nebrīdinot prasītāju par šaubām, kuras tai varēja būt par Apstrīdēto apliecību likumīgumu.

281 No tā izriet, ka šis iebildums nav pamatots un tāpēc noraidāms.

d) Par Turcijā veiktās izmeklēšanas gaitā iegūto faktu nepareizu interpretāciju

Lietas dalībnieku argumenti

282 Prasītāja norāda, ka no Komisijas atbildes raksta izriet, ka tā nav pareizi izmeklējusi faktus, kas savākti 1998. gada decembra komandējumā, proti, tā nav varējusi veikt pareizu izmeklēšanu, jo Turcijas iestādes nav sadarbojušās, un Komisija turklāt atsakās izpaust izmeklēšanas rezultātus. Prasītāja uzskata, ka Lēmuma Nr. 1/95 7. pielikuma 3., 6., 7. un 8. panta noteikumi ir nodrošinājuši Komisijai pietiekamu pamatu, lai tā varētu veikt izmeklēšanu un pareizi konstatēt faktus. Komisija tādējādi būtu varējusi konstatēt, vai Apstrīdētās apliecības ir sagatavojušas Turcijas iestādes, vai tās ir reģistrētas Mersinas Muitas birojā, vai tām ir šī dienesta zīmogi, kā arī vai pret potenciālajiem viltotājiem ir uzsākta kriminālizmeklēšana. Tā kā Komisija to nav izdarījusi, tā esot pieļāvusi smagu pārkāpumu.

283 Komisija apgalvo, ka pretēji prasītājas pieņēmumiem tā ir pareizi izmeklējusi un novērtējusi attiecīgos faktus. Prasītāja ignorējot faktu, ka Turcijas Republika nav Eiropas Savienības dalībvalsts, līdz ar to Komisijai Turcijā ir tikai tādas pilnvaras, kādas tai šī valsts piešķirusi.

Pirmās instances tiesas vērtējums

284 Kas attiecas uz apgalvojumiem par Komisijas pārkāpumiem saistībā ar *UCLAF* nepareizi veikto izmeklēšanu Turcijā, jākonstatē, ka prasītāja nepamato savus apgalvojumus ar nekādiem pierādījumiem. Turklāt jānorāda, ka neviens spēkā esošais tiesību akts neuzliek *UCLAF* pienākumu izmantot prasītājas ieteiktās

izmeklēšanas metodes. Pat ja varētu pieļaut, ka *UCLAF* komandējumos Turcijā nav veikusi plašu izmeklēšanu, ir jākonstatē, ka prasītāja nespēj pierādīt, ka šāda izmeklēšana ir nepieciešama, jo tā nepiedāvā nekādus elementus, kas varētu viest šaubas par Turcijas iestāžu veikto Apstrīdēto apliecību kontroles un likumīguma pārbaudi.

285 Līdz ar to prasītājas pretenzijas par pārkāpumiem, kuros vainojama Komisija, nav pamatotas un tāpēc ir noraidāmas.

4. *Par to, ka prasītāja nav bijusi acīmredzami nolaidīga, izvērtējot riska faktoros*

a) Lietas dalībnieku argumenti

286 Pirmkārt, attiecībā uz to, ka prasītāja nav bijusi acīmredzami nolaidīga, tā atzīmē, ka Komisija Apstrīdētajā lēmumā (53.–56. punkts) pamatoti norādot, ka saistībā ar A.TR.1 apliecībām, kas atzītas par kļūdainām, prasītāja rīkojusies labticīgi un ar nepieciešamo rūpību. Šie secinājumi arī būtu jāizdara Apstrīdēto apliecību sakarā, jo starp šīm un kļūdainajām apliecībām neesot nekādas atšķirības. Turklāt Apstrīdētajā lēmumā Komisija pamatoti nav pārmētusi prasītājai nevērību vai nolaidību attiecībā uz Apstrīdētajām apliecībām.

287 Prasītāja noliedz, ka tā būtu rīkojusies ar acīmredzamu nolaidību, nepārliedzinoties, vai Apstrīdētās apliecības, kas lietotas tirdzniecībā, ir autentiskas un derīgas. Šai ziņā

prasītāja uzsver, ka tās rīcībā nebija ne mazākās norādes, kas liktu domāt, ka apliecības varētu būt viltotas vai ka Turcijas iestādes varētu izsniegt A.TR.1 apliecības par precēm, kas nav no Turcijas. Tā ir secinājusi, ka Turcijas iestādes smagi un ilgstoši pārkāpušas izcelsmes valsts apliecību noteikumus, tikai pēc tās pārstāvju pārrunām Turcijā un pēc sarakstes, kas bija norisinājusies Komisijas, Itālijas un Turcijas iestāžu starpā, kā arī pēc daļējas iepazīšanās ar lietas materiāliem.

288 Prasītāja turklāt norāda, ka importa operācijas, ko tā veikusi ar Turcijas sabiedrību *Akman*, bijušas normāli tirdzniecības darījumi. Saskaņā ar judikatūru gadījumos, kad imports veikts normālu tirdzniecības darījumu ietvaros, Komisijai ir jāpierāda, ka importētājs ir rīkojies acīmredzami nolaidīgi (iepriekš minētais spriedums lietā *Eyckeler & Malt/Komisija*, 159. punkts, un iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Téléviseurs turcs*, 297. punkts).

289 Prasītāja replikā apstrīd Komisijas argumentu, ka gadījumā, ja Pirmās instances tiesa secinātu, ka prasītāja atrodas īpašā situācijā, Komisijai būtu vēlreiz jāizvērtē, vai prasītāja nav bijusi apzināti nolaidīga. Prasītājasprāt, ja Komisija savā atbildes rakstā nav izteikusies par KMK 239. panta piemērošanas subjektīvajiem apstākļiem, tā vairs to nevarēs darīt ne tikai šīs tiesvedības ietvaros, bet arī tad, ja šī prasība tiks atzīta par pamatotu. Turklāt prasītāja norāda, ka gadījumā, ja Komisija savā atbildes rakstā uz repliku secinātu, ka prasītāja ir rīkojusies acīmredzami nolaidīgi, šādi secinājumi būtu vai nu jānoraida, jo to iesniegšanas termiņš jau būtu beidzies, vai arī prasītājai būtu jāsniedz iespēja sniegt papildu apsvērumus. Pretējā gadījumā Komisijai tiktu radītas nepelnītas priekšrocības.

290 Otrkārt, attiecībā uz riska faktoru izvērtēšanu prasītāja uzsver, ka no izklāstītajiem apstākļiem izriet, ka gan Komisija, gan Turcijas iestādes ir pieļāvušas smagus

pārkāpumus savu pienākumu izpildē, līdz ar to veicinot situāciju, kad tiek izsniegtas šķietami viltotas, tomēr patiesībā kļūdainas apliecības. Šie pārkāpumi esot radījuši situāciju, kas neietilpst parastajos riska faktoros, ar ko jārēķinās ikvienam importētājam, līdz ar to esot pamatoti runāt par īpašu KMK 239. panta situāciju, kurā prasītāja nonākusi.

²⁹¹ Komisijai turklāt saistībā ar KMK 239. pantā paredzēto pienākumu izpildi esot jāņem vērā ne tikai Kopienas intereses nodrošināt muitas tiesību aktu ievērošanu, bet arī labticīga importētāja intereses, lai viņam nebūtu jācieš kaitējums no riska, kas pārsniedz parastos tirdzniecības riska faktorus (iepriekš minētais spriedums lietā *Eyckeler & Malt*/Komisija, 133. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Hyper*/Komisija, 95. punkts).

²⁹² Komisija vispirms norāda, ka Apstrīdētā lēmuma daļa, kas attiecas uz Apstrīdētajām apliecībām, kas uzskatītas par viltotām, nekādi nemin prasītājas rūpību vai nolaidību. Komisija uzskata, ka šis jautājums turklāt nav būtisks, ja ir konstatēts, ka nav radusies īpaša situācija KMK 239. panta vai KMK piemērošanas regulas 905. panta izpratnē. Komisija tomēr uzsver, ka gadījumā, ja Pirmās instances tiesa tomēr secinātu, ka pastāv īpaša situācija, Komisijai būtu jāizvērtē citi faktori, kas saistīti ar KMK 239. panta piemērošanas nosacījumiem, jo Apstrīdētā lēmuma daļas (52. un turpmākie apsvērumi) par prasītājas uzcītību un labticību varētu nebūt tik nepārprotami attiecināmi uz šo situāciju.

²⁹³ Tad Komisija norāda, ka prasītājas argumenti par Turcijas iestāžu smagajiem pārkāpumiem, ja tie būtu patiesi, attiektos uz prasītājas pienākumu izrādīt uzcītību vai saistītos ar acīmredzamu nolaidību, bet katrā ziņā tie nošķirtu kompensācijas iespēju uz KMK 239. panta pamata. Ja prasītājai būtu bijušas aizdomas par to, ka Turcijas iestādes smagi pārkāpj izcelsmes apliecību noteikumus, tai būtu vajadzējis

pārliecināties, vai apliecības, ko tā izmanto savā komercdarbībā, ir īstas. Bet prasītāja sāka interesēties par to, kā Turcijas Republika piemēro atvieglojumu režīmu, tikai no 1999. gada aprīļa jeb divus gadus pēc apstrīdētā importa beigām.

²⁹⁴ Visbeidzot, attiecībā uz riska faktoru pārbaudi Komisija atzīmē, ka no izklāstītā izriet, ka prasītāja ir iesniegusi viltotas preču izcelsmes apliecības, kuru izgatavošanā Turcijas iestādes nav piedalījušās. Atbilstoši KMK piemērošanas regulas 904. panta c) punktam šī situācija nerada īpašus apstākļus KMK 239. panta izpratnē, bet ir saistīta ar normālu komercrisku, pret kuru prasītājai vajadzējis nodrošināties. Līdz ar to Komisija uzskata, ka prasītāja nav nepieļaujami diskriminēta attiecībā pret citiem importētājiem.

b) Pirmās instances tiesas vērtējums

²⁹⁵ Jāatzīmē, ka Komisija ir noraidījusi lūgumu atlaist ievad muitas nodokļus, jo “[..] apstākļi, uz kuriem prasītāja atsaucas, Komisijasprāt nerada īpašu situāciju Regulas Nr. 2913/92 239. panta izpratnē, ciktāl runa ir par lūguma daļu, kas attiecas uz viltotajām apliecībām” (Apstrīdētā lēmuma 39. apsvērums). Kā Komisija pamatoti norāda savos rakstiskajos apsvērumos, tā kā tā ir secinājusi, ka šai lietā nav radusies īpaša situācija, tā lēmuma daļā, kas saistīta ar Apstrīdētajām apliecībām (18.–41. apsvērums), nav vērtējusi prasītājas rūpību vai nolaidību.

²⁹⁶ Līdz ar to šai otrā pamata daļai par to, ka prasītāja nav bijusi acīmredzami nolaidīga, nav nozīmes un tāpēc tā ir noraidāma (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bonn Fleisch Ex- und Import*/Komisija, 69. punkts).

297 No iepriekšminētā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida pilnībā.

C — Par trešo pamatu, kas balstīts uz KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu

1. Lietas dalībnieku argumenti

298 Prasītāja atgādina, ka Apstrīdētajā lēmumā (18. un turpmākajos apsvērumos) Komisija galvenokārt ir pārbaudījusi KMK 220. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērojamību, secinot, ka Turcijas iestādes nav pieļāvušas pārkāpumus un līdz ar to nošķirot iespēju piemērot KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Prasītāja uzskata, ka Komisijas konstatējumi ir neprecīzi, jo Turcijas muitas administrācija lieliski zināja, ka 32 Apstrīdētās apliecības, ko tā ir parakstījusi un ieregistrējusi, ir kļūdainas.

299 Prasītāja turklāt apgalvo, ka tās pārstāvju tikšanās un *UCLAF* izmeklēšana Turcijā apliecina, ka pat gadījumā, ja izrādītos, ka Turcijas iestādes neparakstīja Apstrīdētās apliecības apzināti, tās tomēr zināja vai tām bija jāzina, ka šādas apliecības eksistē. Prasītāja uzskata, ka nav ne mazāko šaubu par lalticību, līdz ar to ievad muitas nodoklis, kas iekasēts pēc tam, ir kompensējams.

- 300 Komisija iesākumā atzīmē, ka no Apstrīdētā lēmuma iziet, ka attiecībā uz Apstrīdētajām apliecībām KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nosacījumi nav izpildīti, tāpēc ka nav konstatētas nekādas Turcijas iestāžu kļūdas, jo tās nav izsniegušas Apstrīdētās apliecības — gluži otrādi, šie viltojumi ir trešo personu roku darbs (Apstrīdētā lēmuma 18. līdz 28. apsvērumam).
- 301 Komisija turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru norāda, ka Itālijas muitas iestāžu rīcība, tām sākotnēji pieņemot viltotās preču izcelsmes apliecības, nenozīmē kļūdu KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē.
- 302 Komisija visbeidzot norāda — tiktāl, ciktāl prasītāja izmanto apgalvojumus, kas jau ir atspēkoti saistībā ar pamatu, kurā aplūkota KMK 239. panta piemērošanas iespēja, tā atsaucas uz saviem iepriekšējiem apsvērumiem. Komisija secina, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nosacījumi nav izpildīti, līdz ar to apstrīdētos ievadmuitas nodokļus nevar vēlāk ņemt vērā. Tāpēc prasībai šai ziņā nav pamata.

2. Pirmās instances tiesas vērtējums

- 303 Saskaņā ar KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu ir jāievēro trīs kumulatīvi nosacījumi, lai kompetentās iestādes var *a posteriori* neņemt vērā ievadmuitas nodokļus. Pirmkārt, nodokļiem jābūt neiekasētiem kompetento iestāžu kļūdas dēļ, otrkārt, kļūdai jābūt tādai, lai labticīgs nodokļu maksātājs to nevarētu attaisnojošu iemeslu dēļ atklāt pats, un, treškārt, nodokļu maksātājam jāievēro visi noteikumi, kas spēkā esošajos tiesību aktos paredzēti attiecībā uz viņa muitas deklarāciju (skat. pēc analogijas Tiesas 1989. gada 12. jūlija spriedumu lietā 161/88 *Binder, Recueil*,

2415. lpp., 15. un 16. punkts; 1991. gada 27. jūnija spriedumu lietā C-348/89 *Mecanarte, Recueil*, I-3277. lpp., 12. punkts; 1993. gada 4. maija spriedumu lietā C-292/91 *Weis, Recueil*, I-2219. lpp., 14. punkts; iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Faroe Seafood u.c.*, 83. punkts; Tiesas 1999. gada 9. decembra rīkojumu lietā C-299/98 P *CPL Imperial 2* un *Unifrigo/Komisija, Recueil*, I-8683. lpp., 22. punkts, un 2001. gada 11. oktobra rīkojumu lietā C-30/00 *William Hinton & Sons, Recueil*, I-7511. lpp., 68., 69., 71. un 72. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 5. jūnija spriedumu lietā T-75/95 *Günzler Aluminium/Komisija, Recueil*, II-497. lpp., 42. punkts).

304 Ir jāatzīmē, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta mērķis ir aizsargāt nodokļu maksātāja tiesisko paļāvību saistībā ar visu elementu pamatotību lietā, kurā ir pieņemts lēmums atgūt vai neatgūt muitas nodokļus. Tomēr šādu tiesisko paļāvību var piešķirt nodokļu maksātājam tikai tad, ja kompetentās iestādes pašas ir radījušas šādai paļāvībai attiecīgu pamatu. Tādējādi vienīgi tādas kļūdas, ko var piedēvēt kompetento iestāžu aktīvai rīcībai un ko nodokļu maksātājs attaisnojošu iemeslu dēļ nav varējis atklāt, vēlāk dod tiesības uz muitas nodokļu nepiedzišanu (iepriekš minētais spriedums lietā *Mecanarte*, 19. un 23. punkts).

305 Šeit jākonstatē, ka Komisija Apstridētā lēmuma daļā, par kuru ir domstarpības, ir secinājusi, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas nosacījumi nav izpildīti, jo kompetento iestāžu aktīvajā rīcībā nav atklātas nekādas kļūdas (25.–27. apsvērums).

306 No iepriekšminētā izriet, ka prasītāja nav spējusi pierādīt, ka kompetento iestāžu aktīvā rīcība būtu veicinājusi Apstridēto apliecību, kuras izrādījās viltotas, izgatavošanu vai pieņemšanu.

307 Līdz ar to šis pamats ir noraidāms kā nepamatots.

308 No iepriekšminētā izriet, ka prasība ir jānoraida pilnībā.

Par procesa organizatoriskajiem pasākumiem un vajadzīgajiem pierādījumu savākšanas pasākumiem

309 Prasītāja lūdz Pirmās instances tiesai noteikt dažādus pierādījumu savākšanas pasākumus saskaņā ar Reglamenta 64. panta 4. punktu un 65. pantu.

A — Par administratīvajā lietā esošo dokumentu uzrādīšanu

1. Lietas dalībnieku argumenti

310 Prasītāja lūdz Pirmās instances tiesai likt Komisijai uzrādīt visus dokumentus, ar kuriem, pēc tās domām, tā nav varējusi iepazīties, kad tai atļauts piekļūt administratīvajai lietai (skat. 72. un turpmākos punktus).

311 Lai pierādītu, ka Turcijas iestādes nav sadarbojušās, pieļāvušas Asociācijas līguma pārkāpumus, kā arī Komisija nav veikusi pietiekamu izmeklēšanu, prasītāja prasa, lai Komisija uzrāda *UCLAF* komandējumu pārskatus. Konkrēti, prasītāja vēlas iegūt *UCLAF* 1998. gada 23. decembra vai cita datuma pārskatu, kur būtu norādīts, kāda veida izmeklēšana veikta Turcijā, proti, Mersinas Muitas birojā, un kādi ir tās rezultāti.

- 312 Komisija būtībā norāda, ka prasītāja ir varējusi iepazīties ar visiem būtiskajiem dokumentiem, līdz ar to šādi lūgumi ir neefektīvi.

2. *Pirmās instances tiesas vērtējums*

- 313 No 99. punkta izriet, ka prasītāja ir varējusi piekļūt *UCLAF* 1998. gada 9. un 23. decembra komandējumu pārskatiem pirms Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Turklāt jāatzīmē, ka Komisija iesniedza šos ziņojumus, kad Pirmās instances tiesa uzdeva tai rakstisku jautājumu. Šais apstākļos lūgumam vairs nav priekšmeta, tāpēc tas ir noraidāms.

B — *Par citiem pierādījumu savākšanas pasākumiem*

1. *Lietas dalībnieku argumenti*

- 314 Pirmkārt, lai pierādītu Turcijas muitas administrācijas pienākumu nosūtīt zīmogu un parakstu paraugus, konkrēti, Mersinas Muitas biroja zīmogus un parakstus, kā arī apstākli, ka Turcijas iestādes šos paraugus oficiāli nosūtījušas Komisijai, kā arī vēlāk tie pārsūtīti dalībvalstu iestādēm, prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu likt Komisijai un Itālijas muitas iestādēm pievienot tos lietas materiāliem, kā arī pievienot dokumentus, kas apliecinātu, ka apstiprināto zīmogu un parakstu kopijas ir nosūtītas kompetentajiem dalībvalstu dienestiem.

- 315 Otrkārt, lai pierādītu, ka 32 Apstrīdētās A.TR.1 apliecības nav viltojumi, prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu norīkot ekspertu, piemēram, Ķelnes Muitas policijas dienestu, lai pārbaudītu oriģinālu autentiskumu vai vismaz salīdzinātu oriģinālos zīmogus un parakstus ar apliecību zīmogiem un paraugiem.
- 316 Šai nolūkā prasītāja lūdz Pirmās instances tiesai vai nu likt Komisijai pieprasīt no Ravennas muitas iestādēm, vai tieši aicināt Ravennas muitas iestādes nodot ieceltajam ekspertam 103 Itālijas muitas iestādes minēto A.TR.1 apliecību oriģinālus, kas minēti prasībai pievienotajā vēstulē. Iespēja iepazīties ar šīm apliecībām būtu jāsniedz arī prasītājas pārstāvim šai tiesvedībā.
- 317 Pirmās instances tiesai vajadzētu arī lūgt Turcijas valdībai, eventuāli darot to ar Komisijas starpniecību, lai tā nosūta Apstrīdēto apliecību oriģinālus, kas ir tās rīcībā, lai tos varētu salīdzināt ar oriģināliem, kas nosūtīti administratīvā atbalsta režīma ietvaros.
- 318 Treškārt, lai pierādītu, ka Apstrīdētās apliecības ir autentiski dokumenti, kas reģistrēti Mersinas Muitas birojā, prasītāja aicina Pirmās instances tiesu lūgt Turcijas Centrālo muitas administrāciju nozīmēt ierēdņi, kam jānogādā uz sēdi zīmogu un parakstu paraugi, kas strīdus periodā lietoti Mersinas Muitas birojā, kā arī reģistri, turklāt jāsniedz ziņas par Apstrīdēto apliecību autentiskumu vai kļūdainumu.
- 319 Prasītāja šai sakarā atsaucas uz savstarpējo atbalstu, par kuru Līgumslēdzējas puses vienojušās Asociācijas līgumā. Tā uzsver, ka saskaņā ar Lēmuma Nr. 1/95 29. pantu, kas aplūkots kopsakarā ar Lēmuma Nr. 1/96 7. pielikumu un 15. pantu, Kopienas un Turcijas iestādes sniedz savstarpēju atbalstu A.TR.1 apliecību autentiskuma un

pareizības kontrolē. Lēmuma Nr. 1/95 7. pielikuma 12. pantā turklāt ir paredzēts, ka viena Līgumslēdzēja puse var uzaicināt savā tiesā par ekspertiem ne tikai attiecīgās iestādes ierēdņus, bet arī ekspertus un lieciniekus, kā arī uzrādīt dokumentus vai apliecinātas kopijas, kas var būt nepieciešamas.

320 Komisija uzskata, ka prasītājas lūgumi attiecībā uz Apstrīdēto apliecību iesniegšanu un eksperta kontroli ir noraidāmi, jo apliecību autentiskuma konstatējums ir tikai un vienīgi Turcijas iestāžu kompetencē.

321 Arī lūgums noklausīties Turcijas muitnieka liecības ir uzskatāms par nepieņemamu, jo Turcijas muitas administrācija, pēc Komisijas domām, jau ir vairākkārt sniegusi paziņojumus par Apstrīdētajām apliecībām.

322 Attiecībā uz lūgumu nosūtīt dokumentus, kas nāk no Mersinas Muitas biroja reģistriem, Komisija uzskata, ka arī tas ir nepieņemams un bezjēdzīgs, jo Komisija jau ir norādījusi, ka ir iespējams, ka 32 autentiskās apliecības eksistē un ir kalpojušas par paraugu viltotājiem, kas izgatavojuši Apstrīdētās apliecības.

2. *Pirmās instances tiesas vērtējums*

323 Attiecībā uz prasītajiem pierādījumu savākšanas pasākumiem, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Pirmās instances tiesas ziņā ir novērtēt, vai domstarpību izskatīšanai ir noderīgi noteikt pierādījumu savākšanas pasākumus (Pirmās instances tiesas 2001. gada 16. maija spriedums lietā T-68/99 *Toditec/Komisija, Recueil*, II-1443. lpp., 40. punkts).

324 Šeit jāatzīmē — kā to norāda arī Komisija — ka Turcijas iestādes ir skaidri norādījušas, ka Apstrīdētās apliecības ir viltotas. Līdz ar to saistībā ar lietas materiāliem un prasītājas pretenzijām jāsecina, ka šādi pasākumi, kuru mērķis būtu pierādīt, ka runa ir par autentiskiem dokumentiem, nav nedz būtiski, nedz nepieciešami, lai taisītu spriedumu šai lietā. Līdz ar to tie nav jāveic. Tāpēc noraidāmi ir prasītājas lūgumi par Apstrīdēto apliecību iesniegšanu un eksperta veiktu kontroli.

C — Par piedāvājumiem sniegt pierādījumus

1. Lietas dalībnieku argumenti

325 Prasītāja kā vairāku apgalvojumu pierādījumu piedāvā nopratināt liecinieku Tomasu [Thomas] Nothelferu, kurš ir sabiedrības *Steinhauser* darbinieks un attiecīgajā laikposmā bija atbildīgs par sulu koncentrātu iepirkumiem Turcijā, kā arī ir vairākkārt ticis ar Turcijas iestāžu pārstāvjiem pirmajās divās 1999. gada aprīļa nedēļās. Prasītāja piedāvā arī profesora Gerda [Gerd] Merkes liecības, kurš pavadījis Nothelferu komandējumā Turcijā.

326 Pirmkārt, lai pierādītu, ka Apstrīdētās apliecības ir autentiski dokumenti, prasītāja piedāvā Nothelfera liecības, kurš apgalvo, ka Mersinas kompetentie muitnieki esot pazinūši nodilušos zīmogus, kas lietoti Mersinas Muitas birojā, kas, neņemot vērā muitnieku lūgumus Turcijas Centrālajai muitas administrācijai, ir nomainīti tikai vairāk nekā pēc viena gada.

- 327 Lai pierādītu, ka Apstrīdētās apliecības ir reģistrētas Mersinas Muitas birojā, prasītāja piedāvā Nothelfera liecības, kurš varot apliecināt, ka ir redzējis šī biroja reģistrus. Nothelfers varot apliecināt, ka saticies ar kompetentu Mersinas muitnieku un lūdzis viņam nokopēt lappuses no reģistra, kurā minēti 32 A.TR.1 apliecību numuri, kuri tiek uzskatīti par viltotiem, tomēr par spīti solījumam to izdarīt muitnieks nav iedevis viņam nevienu kopiju.
- 328 Turklāt lai pierādītu, ka Apstrīdētās apliecības ir autentiski dokumenti, prasītāja piedāvā Nothelfera un Merkes liecības, kuri apgalvo, ka, 1999. gada aprīlī ieradies uz sanāksmi Turcijas Centrālajā muitas administrācijā, Nothelfers ir norādījis, ka pēc viņa rīcībā esošās informācijas visas A.TR.1 apliecības (viltotas vai kļūdainas) ir parakstījušas un reģistrējušas muitas iestādes. Centrālās muitas administrācijas pārstāvis Ankarā viņam atbildējis, ka lietā ir uzsākta kriminālizmeklēšana, lai pārbaudītu dokumentus.
- 329 Lai pierādītu, ka Turcijas iestādes nesaprot, cik būtiski ir atvieglojumu režīma un preču izcelsmes noteikumi, prasītāja piedāvā Nothelfera un Merkes liecības saistībā ar viņu tikšanos ar Dogranu, kas pārstāvēja Turcijas premjerministra Ekonomikas lietu biroju. Šī liecība apliecinātu arī to, ka *UCLAF* ar nokavēšanos informēja Turcijas iestādes par to, cik svarīgi ir atvieglojumu noteikumi un pienākums tos ievērot.
- 330 Lai pierādītu, ka Komisija ir pārkāpusi savu pienākumu brīdināt importētājus, prasītāja par pierādījumu piedāvā "informāciju no Eiropas Komisijas un Eiropas Parlamenta", kurā minēti pārkāpumi saistībā ar Turcijas izcelsmes apliecībām, kuras attiecas uz dažādiem produktiem.

331 Komisija uzskata, ka piedāvājumiem iesniegt pierādījumus par Mersinas Muitas biroja reģistriem nav nekādas nozīmes. Pirmkārt, attiecīgie Asociācijas līguma noteikumi neparedz šādu reģistru uzturēšanu. Otrkārt, Komisija apgalvo, ka Turcijas muitas iestādes varēja izsniegt 32 A.TR.1 apliecības citu preču kravām, nevis sulām, par ko ir runa šai lietā.

332 Attiecībā uz prasītājas pārstāvju sarunām ar Turcijas iestāžu pārstāvjiem Komisija uzskata, ka tās vairo Turcijas iestāžu secinājumu ticamību, tāpēc tām šeit nav nozīmes. Komisija turklāt norāda, ka Nothelfera liecības par to, ka daži premjerministra biroja locekļi nav zinājuši noteikumus tarifu atvieglojumu un preču izcelsmes jomā, ir nebūtiskas, jo galvenais ir tas, ka šos noteikumus ir pārzinājuši muitas dienesti.

2. *Pirmās instances tiesas vērtējums*

333 Attiecībā uz prasītājas piedāvājumiem ir jāatzīmē, ka ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus (skat. šī sprieduma 150. un turpmākos punktus, 161. un turpmākos punktus, 216. un 276. punktu), tiem visiem nav nekādas nozīmes. Līdz ar to šie piedāvājumi ir noraidāmi.

Par tiesāšanās izdevumiem

334 Atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 87. panta 2. punktam, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(piektā palāta)

nospriež:

- 1) prasību noraidīt;**
- 2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jūrimāe

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 6. februārī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

M. Vilaras

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	II - 294
A — Atvieglojumu sistēmas noteikumi	II - 294
1. Pārejas posma laika noteikumi	II - 296
2. Noslīguma posmā spēkā esošie noteikumi	II - 299
B — Muitas tiesību akti	II - 301
1. Noteikumi par atbrīvojumu no muitas nodokļiem	II - 301
2. Tiesību akti par izcelsmes noteikumiem	II - 304
C — Noteikumi par dažu dokumentu konfidencialitāti	II - 306
Prāvas rašanās fakti	II - 309
A — Apstrīdētais imports	II - 309
B — Kriminālprocess un administratīvais process Itālijas un Kopienas iestādēs	II - 312
C — Apliecība D 437214	II - 314
Process un lietas dalībnieku prasījumi	II - 315
Juridiskais pamatojums	II - 316
A — Par pirmo pamatu — apgalvojums par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu	II - 317
1. Lietas dalībnieku argumenti	II - 317
2. Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 321
B — Par otro pamatu — apgalvojums par KMK 239. panta pārkāpumu	II - 326
1. Par pārvadājumu apliecību A.TR.1 D 437214	II - 326
a) Lietas dalībnieku argumenti	II - 326
b) Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 331

2. Par pārkāpumiem, kuros vainojamas Turcijas iestādes	II - 335
a) Par zīmogu un parakstu paraugiem	II - 335
Lietas dalībnieku argumenti	II - 335
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 339
— Ievada apsvērumi	II - 339
— Lietas būtība	II - 339
b) Par apliecību reģistrēšanu Turcijas iestādēs	II - 340
Lietas dalībnieku argumenti	II - 340
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 343
c) Par Turcijas muitas iestāžu iesaisti	II - 344
Lietas dalībnieku argumenti	II - 344
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 344
d) Par noteikumu pārkāpumiem administratīvā atbalsta jomā	II - 345
Lietas dalībnieku argumenti	II - 345
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 352
e) Par papildu pazīmēm	II - 357
Prasītājas argumenti	II - 357
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 360
3. Par pārkāpumiem, kuros vainojama Eiropas Komisija	II - 361
a) Par to, ka atvieglojumu režīms nav regulāri kontrolēts	II - 362
Lietas dalībnieku argumenti	II - 362
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 366
b) Par to, ka nav nosūtīti zīmogu un parakstu paraugi	II - 369
Lietas dalībnieku argumenti	II - 369
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 370
	II - 397

c) Par to, ka ir pārkāpts pienākums laikus brīdināt importētājus	II - 373
Lietas dalībnieku argumenti	II - 373
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 376
d) Par Turcijā veiktās izmeklēšanās gaitā iegūto faktu nepareizu interpretāciju	II - 380
Lietas dalībnieku argumenti	II - 380
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 380
4. Par to, ka prasītāja nav bijusi acīmredzami nolaidīga, izvērtējot riska faktorus	II - 381
a) Lietas dalībnieku argumenti	II - 381
b) Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 384
C — Par trešo pamatu, kas balstīts uz KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu	II - 385
1. Lietas dalībnieku argumenti	II - 385
2. Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 386
Par procesa organizatoriskajiem pasākumiem un vajadzīgajiem pierādījumu savākšanas pasākumiem	II - 388
A — Par administratīvajā lietā esošo dokumentu uzrādīšanu	II - 388
1. Lietas dalībnieku argumenti	II - 388
2. Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 389
B — Par citiem pierādījumu savākšanas pasākumiem	II - 389
1. Lietas dalībnieku argumenti	II - 389
2. Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 391
C — Par piedāvājumiem sniegt pierādījumus	II - 392
1. Lietas dalībnieku argumenti	II - 392
2. Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 394
Par tiesāšanās izdevumiem	II - 394